

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

29. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

20. ČERVENCE 2008

Z obsahu:

Nový cyklus: Apoštol národů svatý Pavel

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. července 2008
- strana 2 -

Denně prožívám zázraky

Dr. Patrick Theillier,
vedoucí lurdského lékař-
ského střediska
- strana 4 -

Bernadeta řekla... (2)

Výběr z publikace
René Laurentina
- strana 6 -

Kdo se směje naposled...

- strana 7 -

**Pouť Orla
na Svatou Horu
24. května 2008**

- strana 8 -

„Opojení“ Boží láskou

Bernhard Speringer
- strana 10 -

Eucharistický život podle příkladu svatých (9)

- strana 11 -

Již 150 let se v Lurdech dějí zázraky (více na straně 4)

Chtěl bych zahájit nový cyklus katechezi věnovaný velkému apoštolu svatému Pavlovi. Jak víte, je mu zasvěcen tento rok, který trvá od liturgické slavnosti svatých Petra a Pavla 29. června 2008 až do stejného svátku v roce 2009. Apoštol Pavel, postava vynikající a takřka nenapodobitelná, ale podněcující, stojí před námi jako příklad naprosté oddanosti Pánu a Jeho Církvi, stejně jako příklad velké otevřenosti vůči lidstvu a jeho kulturám. Je proto správné, že mu vyhrazujeme zvláštní místo nejen v naší úctě, ale také v úsilí pochopit, co chce říct také nám, křesťanům dneška. V tomto našem prvním setkání se chceme zastavit při úvaze o prostředí, ve kterém se nacházel, žil a působil. Je to téma, které nás zavádí daleko před naši dobu, když se máme ponořit do světa před dvěma tisíci lety. Ve skutečnosti je to pravda jen částečně, protože budeme moci konstatovat, že z určitých aspektů se dnešní sociálně-kulturní kontext od oné doby příliš neliší.

Prostředí římského impéria

Primární a základní faktor, kterého se musíme držet, je dán vztahem mezi prostředím, ve kterém se Pavel narodil a rozvíjel, a globálními souvislostmi, do kterých se postupně vnořoval. Přichází z kultury přesně vymezené, určitě minoritní, totiž z kultury izraelského národa a jeho tradice. Jak nás učí vědci tohoto oboru, v antickém světě a konkrétně v celém římském impériu tvořili Židé kolem 10 % celkové populace; a zde v Římě byl jejich podíl ještě menší a dosahoval maximálně 3 % obyvatel města. Jejich realie a životní styl, podobně jako dnes, se výrazně lišily od okolního prostředí, a to mohlo mít dvojí důsledek: buďto výsměch, který mohl vést k nesnášenlivosti, nebo obdiv, který se projevoval různými formami sympatie, jako v přípa-

Nový cyklus: Apoštol národů svatý Pavel

Klady řecko-římské kultury

dě „bohabojných“ nebo „proselitů“, pohanů, kteří se přidružili k synagoze a sdíleli víru v Boha Izraele. Jako konkrétní příklady tohoto dvojího chování můžeme citovat na jedné straně ostrou kritiku řečníka, jakým byl Cicero, který pohrdal jejich náboženstvím a dokonce i městem Jeruzalémem (srov. Pro Flacco, 66–69), a na druhé straně chování Neronovy manželky Poppey, kterou Josefus Flavius při-

pomíná jako sympatizantku Židů (srov. Starožitnosti židovské 20, 195.252; Vita 16), nemluvě o tom, že již Julius Caesar oficiálně uznal jejich zvláštní práva, jak nám to předal zmíněný židovský historik Josefus Flavius (srov. tamt. 14, 2000–2016). Jisté je, že počet Židů, jak je tomu ostatně i dnes, byl mnohem větší mimo zemi Izrael, tedy v diaspoře, než na území, které se nazývalo Palestina.

Neudivuje proto, že sám Pavel byl předmětem tohoto dvojího, protikladného hodnocení, o kterém jsem mluvil. Jedno je jisté: partikularismus židovské kultury a náboženství nacházel pokojné místo uvnitř instituce tak všeobsažné, jakou bylo římské impérium. Mnohem obtížnější a bolestivé bylo postavení skupiny těch – jak Židů, tak pohanů, kteří se přidržovali víry v osobu Ježíše z Nazareta, v míře, v jaké se lišili ať už od židovství nebo od vládnoucího pohanství. V každém případě Pavlovo úsilí podporovaly dva faktory. Prvním byla řecká, nebo lépe řečeno helénistická kultura, která se po Alexandru Velikém stala obecným dědictvím přinejmenším ve východním Středomoří a na Středním východě, a to tak, že v sobě integrovala mnohé prvky kultur národů posuzovaných tradičně jako barbarské. Jeden spisovatel oné doby tvrdí v této věci, že Alexander „nařídil, aby všichni si osvojili jako vlast celé společnosti... a aby Řek a barbar se již neodlišovali“ (Plutarchos, De Alexandri Magni fortuna aut virtute, 6,8). Druhým faktorem byla politicko-administrativní struktura římského impéria, která zaručovala mír a stabilitu od Británie až k jižnímu Egyptu a sjednotila území o dříve nikdy nevidané rozloze. V tomto prostoru bylo možné se pohybovat s dostatečnou svobodou a bezpečím, s využitím mezi jiným mimořádného silničního systému, přičemž bylo možno najít v každém cílovém bodu základní kulturní charakteristiky, které, aniž by přitom přišly zkrátka místní hodnoty, představovaly obecně síť unifikace super partes, takže židovský filozof Filón Alexandrijský, současník samotného Pavla, chválí

Pokračování na str. 12

Editorial

150. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech oslaví Svatý otec svou osobní poutí k jeskyni Massabielle. Lurdy jsou opravdu velkým darem pro všechno lidstvo, nejen pro ty, kterým se zde dostalo uzdravení. Jsou velkou a trvalou lekcí pro všechny. Ačkoliv se zde jako v době Kristově dějí divy a zázraky, které církevní komise zkoumá, a to s ještě větší skeptikou, skutečnost je taková, že tyto lurdeské zázraky opravdu nikoho neznásilňují a nenutí k víře. Poznáváme to i z toho, jak se o tomto poutním místě vyjadřují nejrozumnější autoři, kteří si mohou prozkoumat všechny protokoly odborné komise, ve které zasedají i nevěřící, a přece si vyhradili právo neuvěřit a také se ve svých zprávách o Lurdech pečlivě vyhýbají všemu, co by toto jejich „právo“ mohlo zpochybnit.

Nicméně skutečnost Lurd vyvrací představy všech, kteří sice nedospěli k tomu, že by existenci Boha popírali a vyvraceli, ale prakticky se s Bohem rozešli a žijí v domněni, že Bůh tento svět sice jednou stvořil, ale víc se o něho nestará, a prakticky si počínají, jako by Boha vůbec nebylo. Jenže každý takový „vstup nebe“ do

pozemské skutečnosti znovu výmluvně svědčí o tom, že Bůh se o stvořený svět a především o ty, kterými svět obydli, stará velmi pečlivě a že mu osud jeho nejmilejších tvorů velice leží na srdci. Všechna místa zjevení, jimiž je země doslova poseta, i všechna ona tzv. „soukromá zjevení“ jsou ve skutečnosti živým dokladem o Boží přítomnosti a Boží lásce mezi námi. Ne vždy se však tato nebeská starostlivost setkává s náležitým ohlasem. Reakce na „Boží návštěvy“ bychom asi mohli v určitém smyslu přirovnat k příležitostným návštěvám rodičů u jejich dospělých dětí. Takovou návštěvu mohou tyto děti buďto vítat a s radostí očekávat, nebo ji také někdy pokládají za nežádoucí a dokonce ji odmítají jako svého druhu vměšování starých do vnitřních záležitostí mladých, kteří si už našli svůj vlastní způsob života. Přítom na rozdíl od stárnoucích rodičů Bůh nikdy nezaostává za „pokrokem“ svých tvorů, naopak On sám je cílem, předpokladem a cestou každého skutečného pokroku.

Historická zkušenost, kolikrát jsme již zašli na bludné cesty, by pro nás měla být dostatečným poučením, že se

Pokračování na str. 13

Nepřítel a jeho dílo

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nechte obojí spolu růst až do žní.

V době, kdy vidíš kolem sebe dozrávat klasy, vrací se Pán při výkladu o Božím království znovu k obrazu pole a úrody. Jeho originální přirovnání jsou pro některé posluchače výmluvná, pro jiné naopak záhadná. Ježíš se obrací především k těm, kteří mají opravdový zájem *poslouchat a slyšet*. Vynasnaž se, abys patřil mezi ně.

Pán ti opět představuje svého Otce jako nebeského Hospodáře. *Všechno, co učinil, je velmi dobré.*⁽¹⁾ Zasel na svém poli jen *dobré semeno*. Bolestná skutečnost, že nacházíš kolem sebe i v sobě také to, co *není dobré*, nezpůsobil Hospodář, ale *člověk nepřítel*, který nemiluje ani Hospodáře, ani dobrou úrodu. Přišel, aby do dobré a blahodárné setby lstivě nasel své semeno, které je zlé, protože škodí.

Učinil tak podlým způsobem. Příkradl se pod pláštěm noci, *když lidé spali*. Dokáže svou vychytralostí využít každé příležitosti, aby nikým nepozorován šířil semeno zla. To pak zapouští kořeny, roste a klíčí dlouho nepozorováno. Teprve v době, kdy *klasy dozrávají*, projeví se *plevel* se svou drzou neodbytností a rozpínavostí. Podstata zla se pozná tedy především podle jeho *ovoce*⁽²⁾.

Ježíš ti představuje *nepřítele* nikoliv jako nějaké abstraktní zlo, nikoliv jako symbol nebo alegorii, ale jako konkrétní skutečnost, jako velmi inteligentní bytost, která záměrně a systematicky hledá způsob, jak poškodit a znehodnotit *dobrou úrodu*, kterou připravuje Hospodář. Proti plánu Dobra vystupuje **skutečný plán Zla**, a to pomocí přísluhovačů, které je možno jen velice obtížně identifikovat, ale jen potud, dokud se neukáže **skutečné ovoce** jejich působení.

Když služebníci zpozorovali, jak se nebezpečný plevel rozbujel, velice je to pobouřilo. Jistě ani tobě nebude obtížné vžít se do jejich pocitů. Nejraději by ihned skoncovali se vším, co je tak pohoršuje. Ale více než tato jejich horlivost tě může povzbudit klid a jistota Hospodáře. Plevel, který se objevil na poli, není pro něho žádným překvapením. Od počátku s ním počítal. Zná velmi dobře svého Nepřítele i jeho způsoby, ale zná také dobře i své *dobré semeno*. Nebeský Otec je si úplně jistý svou sklizní. Je dokonce v zájmu *pšenice*, aby za dané situace vyrůstala *spolu s plevem*. Kdyby služebníci vstoupili do pole, aby je očistili, mohli by přitom poničit i mnoho dobré úrody. Přijde čas,

kdy bude možno pšenici a plevel nejen velmi dobře rozlišit, ale i oddělit a pak s ním také přiměřeně naložit. Otcovo království se navzdory Zlému rozrůstá jako *veliký strom, takže přilétají ptáci a sídlí v jeho větvích*. Jeho království je jako *kvas, který všechno prokvasí*.

Bylo by však zcela bláhové vykládat si Hospodářovu shovívavou trpělivost jako rezignaci, lhostejnost, která by zrovnoprávňovala dobré i zlé. Naopak. Stejně, jako nenechává svou dobrou úrodu na pospas, nezapomene ani na spravedlivou odplatu všem těm, kteří se pokusili ji poškodit. K čemu by zaséval *dobré semeno*, kdyby neměl přijít *čas žni*? K čemu by byla úroda znehodnocená plody zla? Očištění pšenice od plevele a jeho definitivní zničení je zcela samozřejmou a logickou součástí jeho spásitelské ekonomiky. Realita konečného *času žni* není nijak závislá na tom, zda ji většina právě přijímá, ignoruje nebo dokonce odmítá.

Ovoce Zlého vidí Pán především v *pokrytectví a pohoršení*. Pokrytectví je ona falešná maska, za kterou se skrývá pravá tvář zla a snaží se tvářit jako *pšenice*. Pohoršení je každá škoda, která byla způsobena nebo mohla být způsobena Boží úrodě. Ti, kteří by ti chtěli namluvit, že Ježíšova slova a způsob, jakým ti je tlumočí jeho legitimní zástupci, nemáš brát doslova, že jeho měřítko už neodpovídají dnešní společenské realitě, že máš hledat pravdu sám v sobě, ti všichni ti předvádějí, jak vypadá v praxi pokrytectví a pohoršení vzrostlé ze semene, které zasel *člověk nepřítel*. Zůstaň proto bdělý. Zlému jde o to, aby využil tvé ospalosti a zasel i u tebe jedovatý plevel. Pokud se mu to podaří, může se ti dlouho zdát, že jsi to právě jen ty, komu zraje pravá pšenice. Taková falešná sebejistota je však jedovatým plodem *pokrytectví toho Zlého*. Rád by si tě získal, abys mu pomáhal rozsévat jeho *pohoršení*.

Zdá se ti, že toneš v moři *plevele*? Nepodléhej malomyslnosti ani při pohledu na tak velké množství zla. Tam, kde se *rozmáhá hřích, tam se ještě více rozhojňuje milost*⁽³⁾. Odvrát se se vši rozhodností od Zlého a všeho, čím se pyšní, a vrať se celým srdcem k Hospodáři. Jsi součástí jeho dobré úrody, proto ti poslal svého Syna skrze nejčistší Matku, jejíhož Neposkvrněného Srdce se nedotkl ani stín zla. Jim zasněť sebe i své *ovoce*. Oni bdí nad tvou úrodou, i když je obklopena plevem, protože chtějí, abys i ty *zazářil jako slunce v Otcově království*.

Pane, ty jsi Bůh milosrdný a milostivý. Jsi veliký a činíš divy, ty jediný jsi Bůh. Obrát se ke mně a smiluj se nade mnou.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gn 1,30; ⁽²⁾ Mt 12,33;

⁽³⁾ Řím 5,20; ⁽⁴⁾ resp. žalm 86

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 12,13.16–19

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žeš pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vši šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

2. čtení – Řím 8,26–27

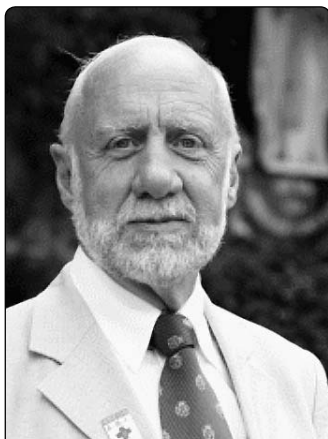
Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a (Bůh), který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá a že jeho přimlůva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

Evangelium – Mt 13,24–43

Ježíš předložil zástupům toto podobství: „Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak oseň vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: ‚Pane, co pak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ A služebníci mu řekli: ‚Máme jít a sesbírat ho?‘ On však řekl: ‚Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žni a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“

Předložil jim další podobství: „Nebeské království je jako hořčičné zrnko, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyrostlo, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“

Pokračování na str. 9

Dr. Patrick Theillier

Již 150 let se v Lurdech dějí zázraky. Kdo o tom ještě neslyšel? Z toho důvodu přijel Dr. Patrick Theillier, který již 10 let vede lékařské středisko v Lurdech, na přednášku do Vídně.

Kdo např. ví, že každoročně navštíví kolem 6 milionů lidí lurdskou jeskyni, kde se před 150 lety zjevila Panna Maria Bernadeté Soubirousové? Nebo: v Lurdech je zatím registrováno 7200 případů uzdravení, z nichž bylo 67 uznáno za zázračné.

Proč je v těchto číslech tak velký rozdíl? Čím se liší uzdravení od zázraku? U zázraku se nejedná o lékařský fakt. Jistě, potřebuje nezávislé lékařské vyšetření a ověření, ale to k zázraku nestačí. Kdo nemá víru, pokládá takové uzdravení za výjimku z přirozených zákonů. „Ale při uzdraveních v Lurdech se děje něco víc,“ vypravuje Dr. Theillier.

„Toto poznání mám od samotných uzdravených. Kdo je v Lurdech tělesně uzdraven, toho se to týká současně jako celého člověka: je uzdraven fyzicky, psychicky a duševně. Dotyčný prožívá, že u něho Bůh osobně zasáhl. Tím získává uzdravení zcela jinou dimenzi, jiný význam... Zázrak je znamení: pro nemocného je to znamení Božího působení v něm. Kromě toho jsou to znamení mocného působení Boha, který je činný ve svém stvoření – mimo známé zákony, aniž by je přítom rušil.

Zázraky totiž nejsou kouzla, nic okultního nebo paranormál-

ního. Zde se nestává ze čtverce kruh. Kdo má jen jednu ruku, nevrátí se domů s oběma, jak to požadoval francouzský básník Anatol France, aby mohl uvěřit v zázrak. To by odporovalo přírodním zákonům a omezovalo by to naši svobodu. Boží znamení totiž vždy ponechává člověku svobodu, aby toto znamení uznal; nebo ne... Lékař nemůže zázrak dokázat.“

Zvláště důležité se lékaři jeví toto: „Jsem přesvědčen: fyzická uzdravení – jen ta je možno zevně prokázat – jsou znamením pro mnohem četnější neviditelná vnitřní uzdravení, která jsou v Lurdech na denním pořádku. Mohli bychom je označit za duševně-psychická uzdravení: odpuštění, smíření, uzdravení z citových zranění, tedy zranění, před kterými medicína stojí bezmocná. Bůh dává v Lurdech odpověď na utrpení našich dnů. Kdo z nás může říct, že nepotřebuje uzdravení, že není v něčem postižen? Pro mne jsou zázračná uzdravení jako ikony uzdravení, oněch uzdravení, která všichni potřebujeme a která dříve nebo později prožijeme. Zázraky v Lurdech proto slouží uzdravení nás všech. Jsou poukazem na nebe. To jsem si již ověřil.“

Jak přišel Dr. Theillier k této úloze? Tento sympatický Francouz mi o sobě povyprávěl. Z toho se mi zdálo, jako by si ho Matka Boží k tomu vychovávala již od dětství.

Narodil se v roce 1944 ve Valenciennes v severní Francii. Matka mu později vyprávěla, jak ho při americkém bombardování odnášela do krytu. Jejich dům náležel do farnosti Notre Dame de Saint-Cordon. Ve Valenciennes došlo k mariánskému zjevení již před 1000 lety. Při morové epidemii dala Panna Maria jednomu poustevníkovi pás (cordon), který měl natáhnout ko-

lem města, aby zůstalo od epidemie ušetřeno.

Od té doby se ve Valenciennes koná každý rok 2. zářijovou neděli velká pouť: občané, představitelé města a kněží obejdou město v procesi na památku zachrany od moru. Letos byla socha z Cordonu nesená na pouť až do Lurd.

V této farnosti se Patrick narodil a zde byl pokřtěn. Celé středoškolské vzdělání získal v místní koleji Panny Marie. „Jsem tedy od počátku vychováván Pannou Marií.“ Jeho rodiče, a zvláště otec byli velice věřící a vychovávali děti ve víře. Ze všech tří sourozenců se však víra dotkla nejvíce Patricka.

Velice na něho zapůsobili skauti, mezi které ho rodiče posílali. Sliby, které tam složil, bral velice vážně a v jejich duchu převzal během své kariéry různé úkoly. Ani na univerzitě se nevěnoval jedině studiu, založil s jezuitů studentské katolické sdružení a za toto hnutí byl pak odpovědný i na celostátní úrovni. Organizoval letní tábory, které sloužily k prohlubování víry.

Svou manželku poznal v kostele při svatbě svého přítele. Studovala tehdy v Paříži práva, on medicínu v Lille. U obou to byla láska na první pohled. Na konci svatební mše se jí zeptal, zda nechce ještě zůstat. I když to původně neměla v úmyslu, zůstala kvůli němu. Hovořili a tančili spolu celý večer. Po krátkých zasnubách uzavřel mladý pár sňatek v září 1968 – v roce velmi významném nejen pro Francii: propukla bouře. Byly zpochybňovány pravdy víry a všechny dosud platné hodnoty. Na univerzitě mnoho studentů opustilo víru.

Mladý pár se snaží vytrvat. Život podle víry je pro ně příliš cennou záležitostí. Ale u sprátených párů je situace obtížná. Mnozí už nedali své děti pokřtít.

„Byla to vlna, která leccos odplavila,“ vzpomíná Patrick.

V roce 1969 ukončil medicínu. V rámci vojenské služby odjel do Maroka. Jeho žena a nejstarší syn, který se narodil roku 1969, šli s ním do ztraceného kouta na severu Maroka. Byli tam daleko široko jedinými Francouzi. Doktor vzpomíná: „Byla to pro nás důležitá zkušenost: poznali jsme národ, který měl ještě smysl pro posvátno. A ještě něco jsme zažili: chudobu a odříkání Maročanů. Oni tam prostě neměli takřka nic. O Vánocích u jednoho porodu – byl jsem tam nasazen pro všechnu lékařskou činnost – jsem zažil, že dítě bylo skutečně zahříváno dechem vola a osla. Bylo velmi chladno a nebylo tu žádné topení. My jsme ve svém domě topili cedrovým dřevem, které sice vonělo, ale hřálo málo.

Kromě toho jsem poznal jednoho lékaře, který byl členem společenství Archa založeného Lanzou de Vaso. Znal Gándhího a byl inspirován jeho cestou nenásilnosti. To na nás velmi zapůsobilo a stali jsme se členy společenství »Přátelé Archy«. Po návratu domů jsme měli těžkosti přizpůsobit se znovu domácímu životnímu stylu.“

I když víra ve Francii mezitím velmi upadla, drželi se jí Theillierovi pevně a nechtěli ji ztratit. Poznali v následujících letech různá společenství.

Píše se rok 1980. Theillierovi mají mezitím dva syny a dvě dcery. Z Lille, kde on pracoval jako praktický lékař, se přestěhovali do blízkosti Lurd. Tam poznali Společenství blahoslavenství a připojili se k němu. Je v něm více lékařů, kteří spolupracují.

Vzpomíná: „Brzy jsme však poznali, že tento spíše mnišský život není pro naši rodinu. Tak jsme odešli. Ale společenství tam

zřídilo lékařskou ordinaci, která byla vedena v duchu křesťanské spirituality. Tu mi nabídlí.“

Pracoval v ní od roku 1983 do roku 1998. Rodinný život se odehrával na malé vesnici. Zde se také v roce 1986 a 1992 narodily obě nejmladší děti. Starší tehdy již studovaly. Nejstarší syn byl ženatý, když přišla na svět nejmladší sestra. A tak se stalo, že tchyně i snacha najednou otěhotněly. Theillierovi mají celkem 6 dětí.

Když se Patrick Theillier doví, že lurdský biskup hledá nového lékaře pro „Bureau des constatations médicales“, podá přihlášku a dostane přednost před 12 jinými kandidáty. I přes změnu povolání zůstává na vesnici, která není od Lurd daleko. Rodina se domnívala, že to tak pro ni bude lepší.

Když mi nyní doktor řekl, jak velkou radost mu nová práce přinášela, věřila jsem mu na slovo: „Mám dojem, že mě Duch Svatý na tuto práci dlouho připravoval.“

Jeho úkolem je především zjišťovat, zda se v daném případě jedná skutečně o uzdravení, a za druhé, zda jde o uzdravení lékařsky nevysvětlitelné. Ročně se hlásí 40–50 poutníků, kteří se v Lurdech uzdravili. Již dříve stanovila Církev přísné podmínky, které musí být splněny, aby uzdravení mohlo být uznáno za zázračné.

Co se vlastně děje při zázraku? Dr. Theillier to vysvětluje takto: „Mohli bychom říct, že zázraky obnovují řád, který byl narušen, ale žádný řád nevytvářejí. Bleskurychle se urychluje obnovení, jako by se překročily hranice času a prostoru. Přírodní zákony však nejsou zpochybňovány. Zázrak nám má připomenout živou Boží přítomnost ve světě. On je stále činný, ale může působit jen tehdy, když se o něho opřeme a vpustíme ho do svého srdce.“

Ptám se, jak vypadá jeho pracovní den. „Moje úkoly jsou velmi různorodé,“ odpovídá lékař.

„Stýkám se s různými lidmi, od prostých poutníků až po profesory medicíny. Mám mnoho mediálních kontaktů, odpovídám na dotazy a prosby, vedu mnoho rozhovorů, odpovídám na řadu dopisů, telefonuji. Zprávy o uzdraveních přicházejí zřídka okamžitě. Lidé většinou vyčkávají, než o tom začnou mluvit. Může to trvat i léta. Pak dostávám zprávy telefonicky nebo písemně. Nejnověji elektronickou poštou.“

Ale k pevným bodům dne, které nikdy nevynechá, patří: „Denně v pět hodin eucharistický průvod. Lékaři jdou za Nejsvětější Svátostí. To je velmi požehnané. Denně darovat Pánu alespoň hodinu.“

Většina uzdravených však nevypráví o svých zážitcích, nechtějí, aby jejich případ procházel procedurami jako zázrak. Ostatně není to lehké žít s puncem „zázračně uzdraveného“. Mediální tlak, kterému je takový člověk vystaven, může být velice nepříjemný.

Kromě toho uveřejňuje lékař čtvrtletně bulletin, který se překládá do pěti řečí a rozesílá do 75 zemí. V tom jde o křesťanský obraz člověka. „V něm se snažím vysvětlit těm, kteří jsou činní ve zdravotnictví, že lidskou bytost není možno redukovat jen na tělesnou stránku. Především v našem století je rozhodující vidět také duchovní dimenzi člověka. Ta je právě u člověka zvláštní.“ „Trochu zlomyslně říkám lékařům pokaždé: – Když necháváte stranou duchovní dimenzi člověka, pak provozujete veterinární medicínu.“

Ale na tom není dosti. „Konám také přednášky. Je jich za rok více než 100: v Lurdech, ale i na jiných místech. Pro tyto přednášky si nikdy nepřipravuji poznámky. Spoléhám na to, že Duch Svatý mi vnukne vhodná slova, i když se mě někdo ptá na zázračné uzdravení.“

„A jaké uzdravení si Duch Svatý připravil pro čtenáře VISION 2000?“ ptám se. Chvilku zapřemýšlí a pak vypravuje: „Jednou mně volala jedna paní,

byla to muslimka. Viděla v jednom výkladě moji knihu o zázracích v Lurdech. Nyní teprve věděla, na koho se má obrátit. Pak jsme se setkali a ona mi vyprávěla svůj příběh.“

Měla Morbus Crohn, chronický zánět střeva: následkem mohou být vředy, píštěly, abscesy. Když jí jedna křesťanka poradila, aby zašla do Lurd, měla již za sebou 12 operací, těžký průběh nemoci, i když podstoupila všechny možné procedury. Denně dostávala 30 g kortizonu. Když přišla do Lurd, vlastně nevěděla, co zde má dělat. Proto šla k bazénům. A když vstoupila do vody, bylo jí ihned jasné: je uzdravena.

Současně však prožila obšťastňující vědomí: Bůh ji miluje. V hloubi srdce pocítila bezmeznou lásku. Ještě tentýž den vysadila všechny léky, což v případě kortizonu není bez nebezpečí. Poradil jsem jí, aby navštívila svého lékaře, ona však si byla jistá, že je uzdravena.

Ale případ pokračuje. Po tomto zážitku se muslimka chtěla stát křesťankou. Poradil jsem jí, aby vyhledala příslušného diecézního biskupa, a zůstal jsem s ní v kontaktu. Nejdříve neměla odvalu tam zavonit. Následoval dvouhodinový rozhovor. Biskup byl tím velice potěšen. I přes odpor rodiny jí o velikonoční noci udělil křest. Její muž, muslim, Bohu díky, její krok přijal. Později porodila bez komplikací dítě, což bylo dříve nemožné.“

S úsměvem dodává. „Když se mi vede zle, rád jí zavolám.“

Co pro něho dnes Lurdy znamenají? ptám se. „Co mě na Lurdech nejvíce uchvacuje, jsou lidé, kteří byli uzdraveni: ať už se to událo hluboce v jejich srdci, nebo šlo o duševní či tělesné uzdra-

vení. Je úžasné, že tělesné uzdravení v Lurdech provází vlastně vždy všeobecné uzdravení celého člověka, i v duchovní rovině, hluboce v srdci.“

A pokračuje: „Pokaždé, když někdo klepe na dveře, aby mi vyprávěl svůj příběh, velmi mě to dojíhá. Je to zcela zřejmé: Bůh působí i dnes. A stále znovu. Každé takové uzdravení mě uchvacuje. Pro mě neexistuje žádný rozpor mezi vírou a vědou. Jsou to prostě dva přístupy, dvě nohy. Ale není je možno oddělovat od sebe. Chtěl bych zde citovat větu Jana Pavla II.: – Věda a víra jsou dvě křídla, která umožňují lidskému duchu, aby se pozvedl k rozjímání o pravdě. Zázrak je totiž pravda, ne pouhý fakt.“

Zjevně vnitřně pohnutý říká: „Moje žena by vám mohla vyprávět, jak jí každý den, když přijdu domů, líčím nádherné věci, které jsem během dne zažil. Na tyto zážitky si prostě nejde zvyknout. Když se mě někdo ptá, který zázrak byl největší, odpovídám: Všechny jsou nádherné.“ Důležité se mi jeví ještě toto jeho konstatování: Lidé, kteří v Lurdech nebyli zbaveni svých nemocí, obdrží zde sílu a útěchu pro svou těžkou cestu, nebo prožijí vnitřní uzdravení. Kněží v Lurdech dosvědčují, že největší zázraky se dějí v kapli smíření.

Theillierovi mají mezitím již 17 vnuků, poslední přišel na svět nedávno. Jak krásné příběhy může tento dědeček vyprávět svým vnukům! O tom, že u Boha není nic nemožného, že nás může uzdravit ze všech slabostí, nemocí a vin. A ještě něco: Nechce nám Bůh skrze události v Lurdech připomenout, že právě nemocní, postižení a hříšní – a nepatříme i my do některé této kategorie? – jsou pro něho předmětem zvláštní péče, v protikladu k naší společnosti, kde každý, kdo neodpovídá normě „mladý, krásný, zdravý“, patří k lidem druhé nebo třetí kategorie?

Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. (Lk 5,31).

VISION 2000, překlad -lš-

Bernadeta řekla... (2)

Bernadeta Soubirousová nám nezanechala žádné písemnosti. V archívech kláštera Saint-Gildart v Nevers se však nacházejí akta svatořečení. Jsou zde svědecké výpovědi sester a jiných osob, které s ní byly v kontaktu, především v době jejího klášterního života v letech 1866–1879. Jedná se o vzpomínky, anekdoty, epizody, odpovědi, které zůstaly jejím společnícím v paměti. Díky René Laurentinovi vyšly tyto vzpomínky knižně pod titulem *Bernadeta řekla...* Z těchto vzpomínek můžeme poznat její hlubokou víru a její neuvěřitelnou prostotu... Předkládáme malý výběr z této publikace.

ROK 1870

Duben

Sestra Angèle:

Sestra Marie Bernarda se mě zeptala: „Co je vám?“ Odpověděla jsem: „Obdržela jsem špatnou zprávu: Moje maminka umírá, možná, že už zemřela.“ Sestra Marie Bernarda se mi podívala pevně do očí a řekla s úsměvem, na který nikdy nezapomenu: „Neplačte, Matka Boží ji uzdraví; budu ji za ni prosit.“

Srpen

Sestra Madeleine Bounaix:

15. srpna 1870 jsem se nacházela v nemocnici svatého Josefa. Podala mi ovoce, a když jsme mluvily o svátku dnešního dne, řekla jsem jí: „Sestro, budete se za mne dnes modlit?“ „Jistě, ale pod jednou podmínkou: že vy uděláte totéž za mne.“ Dodala jsem: „Jak krásný svátek to musí být dnes v nebi a jak krásná musí být Matka Boží.“ Řekla: „Ó ano, kdo ji spatří, nemůže zde na zemi lpět na ničem.“

O něco později dostala sestra Marie Bernarda dopis od lurdského faráře Peyramala, ke kterému byla přiložena fotografie baziliky. Podívala se na ni a zeptala se mě: „Znáte Lurdy?“ Když jsem odpověděla, že ne, řekla: „Vezměte si tu fotografii baziliky“ a ukázala mi prstem na jeskyni. Zeptala jsem se: „Kde jste byla, když se vám Panna Maria zjevila?“ Ukázala mi to místo a já jsem řekla: „Jaká to musí být sladká vzpomínka!“ Její pohled se zachmuřil a ona řekla smutně: „Ó ano. Ale já jsem vůbec neměla právo na tu milost.“

Prosinec

Hrabě Lafond:

Sestra Marie Bernarda... tato sestra se k ničemu nehodí, přesto ji chovají u sv. Gildarda jako poklad; je pokládána za Paladium biskupského města a připisuje se jí záchrana před invází Prusů v roce 1870. Prusové byli všude velice blízko, takřka před branami Nevers. Důstojník Gue-

not des Mousseaux, který Bernadetu tehdy viděl, se jí zeptal: „Dověděla jste se v lurdské jeskyni něco o osudu Francie? Nedala Vám Panna Maria nějaké posláni varovat Francii před ohrožením?“ „Ne.“ „Prusové stojí před branami. Nebojíte se jich?“ „Nebojím se nikoho, jen špatných katolíků.“ „Ničeho jiného se nebojíte?“ „Ne, ničeho.“

ROK 1871

Matka Marie Terezie Bordenave:

Koncem roku 1870 nebo začátkem roku 1871 byla v mateřinci ještě ambulance. Jednoho dne vypukl v lékárně požár. Novicka, která tam měla službu, byla tím tak šokovaná, že 24 hodin trpěla strašnými bolestmi. Sestra Marie Bernarda pocítila soucit, a když viděla, že jí žádné léky nepomáhají, řekla jedné sestře: „Dejte jí vodu z Lurd a vroucně se se mnou modlete!“ Udělaly to a jen po několika minutách bolesti ustaly.

Před měsícem srpnem

Sestra Madeleine Bounaix:

Byla jsem uchválena její upřímností a čestností. Myslím, že nikdy v životě nezalhal. Vzpomínám si na jednu příhodu, která to potvrzuje. Jednoho dne jsme mluvily o Lurdech a o Bartrès a ona mi řekla: „Nemůžete si představit, jak jsem byla nevzdělaná. Když mě jednou navštívil můj otec, byla jsem právě velice smutná. Zeptal se mě na důvod, a já jsem odpověděla: ‚Podívej se na mo-

je ovce, všechny mají zelená záda.‘ Usmál se a řekl: ‚To je tráva, které se nažraly. Stoupá jim to na záda. Možná, že pojdou.‘ Tu jsem se dala do pláče, a když mě otec viděl, že nejsem k utišení, chtěl mě uklidnit a řekl, že to je značka obchodníka, který nám je prodal.“ Nad tou příhodou jsem se musela smát. „Vy jste opravdu byla tak naivní, že jste tomu uvěřila?“ „Moje milá, protože jsem neuměla lhát, věřila jsem všemu, co mi někdo řekl,“ odpověděla.

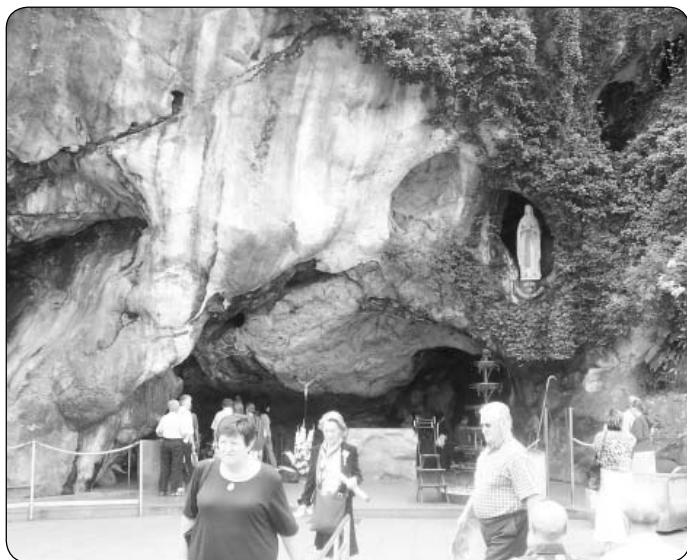

Jednou jsme mluvily o pobožnostech mariánské úcty. Řekla jsem jí, že je jedna, která pro mě znamená obzvláště mnoho: 12 Zdravasů ke cti 12 privilegií Matky Boží. Odpověděla mi: „Dělejte to dále. Matka Boží tomu ráda přihlíží.“

Srpen

Sestra Vincent Garros, její přítelkyně z mládí:

V Lurdech byla jedna sestra, která se jmenovala Klára, byla velice zbožná a od určité doby velice trpěla. Když jsem přišla do mateřince, Bernadeta se mě na ni ptala. „Snášíš utrpení nejen s velkou trpělivostí, ale řekla mi slova, která mě překvapila: ‚Musím mnoho trpět, ale to nestačí. Pán mi musí přidat další utrpení.‘ Sestra Marie Bernarda se krátce zamyslela a řekla: ‚Ona je opravdu velkouduš-

ná. Já bych se spokojila s tím, co mi posílá.“

Řekla mi také: „Když jdeš kolem kaple a nemáš čas se tam zastavit, dej andělu strážnému za úkol, aby zanesl do svatostánku tvoje poselství. On to provede a pak se k tobě zase vrátí.“

Jednou jsem se jí svěřila, že se mi nedaří rozjímat. Dala mi tuto radu: „Posaď se na Olivovou horu nebo k patě kříže a setrvej tam. Pán bude k tobě mluvit a ty budeš poslouchat.“

Jednou jsem jí řekla: „Jak to děláte, že tak dlouho děkujete?“ „Já věřím, že je to Matka Boží, kdo mi dává Ježíška. Vezmu ho, mluvím k němu a on mluví se mnou.“

Vím, že zvláště uctívala svatého Josefa. Často opakovala tuto modlitbu: „Zajisti mi tu milost, abych milovala Ježíše a Marii tak, jak chtějí být milováni. Svatý Josefe, prosím tě, nauč mě modlit se.“ A řekla mi: „Když se někomu nedaří modlit se, musí se obrátit na svatého Josefa.“

Řekla mi: „Když jsi před svatostánkem, máš po jednom boku Matku Boží, která ti napovídá, co máš říct Pánu, a na druhé straně je anděl strážný, který zaznamenává tvoje roztržitosti.“

Řekla mi, že při každém jednání musím očistit svůj úmysl. Namítla jsem, že to by nebylo lehké. „Musíme to udělat, protože pak jednáme lépe a stojí nás to méně námahy.“

Řekla mi: „Když děláš všechno pro tvory, nedostaneš žádnou odměnu a musíš se více namáhat.“

Jednou na ošetřovně mi řekla: „Zde máš dobré jídlo!“ Podala mi přiložené ovoce a řekla: „Dnes je sobota, nebudeme ho jíst; přineseme Matce Boží tuto malou oběť.“

Často po modlitbě růžence dodávala: „Sladké Srdce Ježíšovo, moje lásko, sladké Srdce Mariino, moje spáso. Můj Ježíši, smilování! Darujte duším zemřelých věřících věčný pokoj.“

(Pokračování)
Překlad -lš-

Posměváčky má na své straně jistě prezident Steinacker. Pro něho nemá ďábel „z teologického zřetele“ žádnou funkci. Neexistuje totiž žádná „osoba“, kterou bychom mohli nazvat ďábel. To zní osvěceni. Konečně objevil církevní představitel, že ďábel je jen mystický pláštík pro psychickou zkušenost zla.

Kéž by to bylo tak jednoduché! Jenže kdo se směje naposled, ten se, jak známo, směje nejlépe. A v tomto případě je to sám ďábel, který se dává rozpusť do mytické nicoty. Steinackerova poznámka totiž vyvolává daleko více problémů, než kolik jich údajně řeší. Z jeho tvrzení by totiž nutně na druhou stranu vyplývalo, že rovněž Bůh je pouze prostý mytický popis pro blažené a dobré prožitky.

Bůh by musel být v takovém případě stejně neexistující osoba jako ďábel. Proč by měla být manifestace zla, kterou tak pevně a zřetelně vnímáme ve světě, méně reálná než Bůh, který představuje dobro?

Jestliže však jsou biblické příběhy o Bohu pouhé mýty, pak můžeme celou teologii zabalit. Právě psychologicky argumentující kritik náboženství vychází z této diskuze jako třetí, který se směje.

Mezi jiným také Ježíš by se musel za svého života kardinálně mýlit. Při všech svých vyháněních ďábla by sedl na lep primitivním mýtům. Zpráva o jeho čtyřicetidenním postu a pokušení na poušti by se rozplynula jako fata morgána.

Stačí trochu přemýšlet a ihned se ukáže, že problémy jsou mnohem širší. Správně soudí Steinacker, že satan není protihráč Boha ve výši očí. Bůh je stvořitel, satan jen tvor.

A to je ďábel

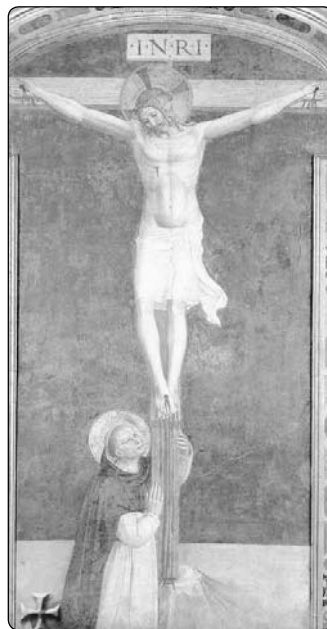
V Bibli nemáme žádný dualismus v tom smyslu, že Bůh, původce všeho dobrého, má stejně mocného protihráče. Satan patří podle 2. listu svatého Petra

Kdo se směje naposled...

„*Neexistuje žádná ‚osoba‘, kterou bychom mohli nazvat ďábel. Prohlásil to hessensko-nassavský prezident evangelických církví profesor Peter Steinacker. V tom s ním nesouhlasí jiný protestant, rektor Studijního domu Albrechta Bengela dr. Rolf Hille.*

k andělům, tedy ke tvorům, kteří zhřešili. Jedná se tedy o tvory, kteří se v pýše postavili proti Bohu. Ale ze skutečnosti, že ďábel je jen tvor a nikoliv Bůh, vůbec nevyplývá, že není reálnou osobou. Člověk je, jak je známo, také tvor, a je přece osobou.

Biblické dějiny spásy ukazují zřetelně, že satan je vysoce inteligentní a propastně zlý tvor, který je schopen svádět člověka a odvádět ho od Boha. Jeho atraktivita a fascinace spočívá právě v tom, že oslepuje slabšího spolutvora člověka. „Satan se představuje jako anděl světla“ (2 Kor 11,14). Klame tím, že se zahaluje domnělou Boží slávou. Převrací Boží vůli.

Jakmile má při svádění člověka úspěch, obrací nenadále karty. Žaluje na člověka před Bohem. Požaduje právo bez milosti. Bůh má hříšníka nejen potrestat, ale navěky zatratit. Ježíš právem charakterizuje ďábla jako lháře. „Když mluví lži, mluví ze svého, protože je lhář a otec lži“ (Jan 8,44).

K prolhanému svádění přistupuje při ďábově působení vždy znovu také brutální násilí. Jako diabolos – to znamená ten, který působí zmatek – vyvolává rozvrat mezi Bohem a člověkem.

Vrah od počátku

Bůh je tvůrce života. Bezbožnost vede ke smrti. Když dělá satan člověka bezbožným, odnímá mu život. Ďábel nemá žádnou tvůrčí kreativitu, ale má velkou moc ničit život. S hříchem je nerozlučně spojena smrt. Ďábel může strašit smrtí, protože má moc nad smrtí (Žid 2,14). Nasazuje nemilosrdně teroristické prostředky. Ježíš ho nazývá „vrahem od počátku“ (Jan 8,44).

Moc je zlomena

Ježíšův příběh bez satanovy odporující vůle není možno věcně pochopit, protože podle zpráv evangelií bojuje Ježíš ustavičně s ďábelskými mocnostmi. Tento boj se vyhracuje v pašijích na nejvyšší možnou míru. „Nyní nastává soud nad tímto světem; nyní bude kníže tohoto světa vyvržen“ (Jan 12,31).

Ježíšovou smrtí na kříži ztrácí satan právo žalovat na člověka. Ježíšovo zmrtyvýchvstání ničí jeho monopol smrti. Tak vzniká prostor pro nové stvoření. Moc ďábla je zlomena pro toho, kdo se uchýlí pod ochranu a vládu Krista. Ďábel existuje, ale Ježíš ho přemohl. Proto mohou křesťané žít bez pohanské hrůzy. Nebojí se žalobníka, ale také ho nemalují na zeď. Hlásají, že byl poražen. Proto se ďábel nemá čemu smát, i přes svou zuřivost.

Kath-net, 30. 6. 2008
překlad -lš-

Poprve po 60 letech uspořádal Orel svoji spolkovou pouť na Svatou Horu u Příbrami. Organizátorem pouti byl Orel župa Svatováclavská, působící ve Středočeském kraji. Svatá Hora, nejvýznamnější mariánské poutní místo Čech, se nachází v naší středočeské orelské župě. Orlové se na tomto místě, posvátném pro všechny katolické Čechy, sešli v sobotu 24. května 2008.

Cílem pouti bylo na prvním místě oslavit Matku Boží Svatohorskou a na dalším pak veřejně projeviti svou příslušnost ke katolické organizaci Orel. Orlové prošli centrem Příbrami s křížem a s prapory, pod vedením orelských kněží, za modlitby sv. růžence a zpěvu náboženských písní. Veřejná forma pouti znamenala nejen prezentaci naší organizace, nýbrž také šíření společenského království Krista Krále. Pouť se stala nástrojem apoštolátu. Občané Příbrami viděli, že katolíci svoji víru netají, ale veřejně ji šíří, jak je k tomu papežové koneckonců nabádali, současného Svatého otce nevyjímaje. Patronát nad poutí si vzala ústřední duchovní rada Orla, která ji zařadila do seznamu svých akcí. Svatohorská pouť Orla se tedy stala ústřední orelskou duchovní akcí s celostátním dosahem.

První orelská pouť na Svatou Horu po 60 letech

Organizaci pouti měla na starosti pořadatelská skupina Orla župy Svatováclavské pod vedením župního starosty br. Stanislava Vejvara a župního duchovního rádce P. Radima Valíka, OSB. Skupinu tvořili orlové z jednot Divišov, Kladno, Dobříš a Sázava. Bohoslužby pro orly na Svaté Hoře měli na starosti P. Valík spolu s P. Antonínem Damiánem Nohejlem, III. OP.

Naše poděkování patří na prvním místě Pánu Bohu a Matce Boží Svatohorské, s jejímž přispěním jsme pouť uskutečnili. Děkujeme otci vzdělavateli Va-

Pouť Orla na Svatou Horu 24. května 2008

ÚSTŘEDNÍ ORELSKÁ DUCHOVNÍ AKCE

líkovi za důstojné sloužení mše svaté a P. Nohejlovi za asistenci, poutníkům za účast a pořadatelské službě za organizační práci. Duchovní správa Svaté Hory poskytla s veškerou možnou ochotou posvátné prostory mariánského hradu. Naš upřímný dík patří kongregaci svatohorských redemptoristů, na prvním místě nejdůstojnějším otci provinciálovi P. Stanislavu Příbylovi CSsR. a důstojnému otci farnímu vikáři P. Romanu Janáčovi CSsR. Redemptoristé zachovávají jeden z nejceněnějších duchovních stánků našeho národa.

Pouť začala v 9.30 hod. před kostelem sv. Jakuba v Příbrami. Orel veřejnou náboženskou a vlasteneckou manifestací dal najevo, že hodlá šířit katolickou víru a povzbuzovat tradiční křesťanskou a národní identitu v národě. Úvodní orelskou modlitbu pronesl P. Valík. Pouť a bohoslužby byly obětovány posvátným apoštolským snahám Církve a za blaho Církve a vlasti, za duchovní i fyzickou záchranu českého národa, za ochranu Svaté Hory a českých mariánských poutních míst a za požehnání pro orelské hnutí. Orel pořádal před r. 1948 slavnou pouti na Svatou Horu. Cílem naší pouti bylo obnovit tento viditel-

ný symbol orelského duchovního života.

Poutníci vyšli důstojným způsobem od kostela a pokračovali pěší zónou až na Svatou Horu. Obyvatelé Příbrami mohli zhlédnout ukázněný poutní průvod, vedený katolickým kněžstvem. Dívčí chodský lidový kroj a mužský středočeský lidový kroj symbolizovaly dlouhotrvající bratrskou

spolupráci středočeského a západočeského orelstva. Ses. Anna Dolejšová, sekretář Orla župy Kozinovy, šla v čele průvodu v originálním historickém orelském kroji. V chodském kroji šla ses. Marie Kazdová z Orla jednoty Domažlice. Následovalo orelské kněžstvo ve složení P. Radim Valík, duchovní rádce Orla župy Svatováclavské, P. Pavel Kopecký, předseda ústřední duchovní rady Orla, P. Vít Jůza, sekretář Orla župy sv. Zdislavy, dále orelské historické prapory žup Velehradské, Kozinovy, Jirsíkovy a Krekovy. Mezi milými hosty uvádíme ses. Marii Maňasovou, starost-

ku Orla jednoty Domažlice, br. ing. Antonína Zelinu, ústředního místostarostu a starostu Orla župy Velehradské, ses. Marii Habartíkovou z ústřední kulturní rady Orla, br. Stanislava Kambu z ekonomické rady Orla (Orel župa Krekova) a br. Miloše Mráze, starostu Orla jednoty Plzeň. Ze středočeského Orla přijeli poutníci z Kladna, Divišova, Sázavy a Dobříše. Mohutnou výpravu uspořádali orlové z Orla jednoty České Budějovice, hojnou účast měli rovněž plzeňští a domažličtí orlové, z Prahy přijela ses. MUDr. Koudelová jako zástupkyně župy Pospíšilovy. Největší zásluha však patří orelské Moravě, neboť výpravy žup Velehradské a Krekovy nejvíce rozšířily řady poutníků. Významně si vážíme účasti moravských orlů, zvláště pro jejich opravdovou snahu přispět k obnově svatohorské orelské poutní tradice. Neváhali urazit dlouhou cestu z domova, aby pomohli českému orelstvu v jeho snahách.

Tradiční latinská mše sv. projevem orelské úcty ke katolické tradici

Celkem 200 poutníků vešlo v 10.45 hod. branou do areálu Svaté Hory. Na místě je posílilo dalších 50 poutníků, očekávajících mši svatou. V 11.00 hod. začal P. Valík sloužit slavnou mši svatou s asistencí podle misálu z r. 1962 ve venkovní korunovační kapli na Svaté Hoře. Při slavné mši sv. asistoval P. Valíkovi jako jáhen P. Nohejl. V kázání P. Nohejl kladl důraz na to, že katolík nemá vést svůj boj jen v kostele na duchovní úrovni, nýbrž že se má pro rozšíření sociálního království Krista Krále angažovat veřejně ve společnosti. Poukázal na nebezpečí hrozící ze strany moderních protikřesťanských ideologií. Kriticky se pozastavil nad úpadkem instituce rodiny, nad

vzrůstající rozvodovosti (i mezi katolíky) a dalšími úpadkovými trendy naší doby. Bezprostředně po mši sv. svatohorský farní vikář P. Janáč vystavil milostnou sošku Panny Marie Svatohorské k veřejnému uctívání. Poutníci přistupovali k milostné sošce a uctívali ji. Gregoriánský chorál ordinária a lidové náboženské písně výborně doprovodil na varhany pan Jaroslav Pulda, zkušený varhaník z litoměřické diecéze.

Mše svatá sloužená podle misálu z roku 1962 je někdy nazývána tridentská. Je to sice název nepřesný, ale značně rozšířený a označuje klasický římský obřad slavení mše svaté, jak se velmi pozvolna vyvíjel. K nejvýznamnější kodifikaci došlo po koncilu v Tridentu (1545–1563) za papeže sv. Pia V. Naposledy byl tento obřad jako celek kodifikován papežem bl. Janem XXIII. v roce 1962. Mše sv. je sloužena v latině, v jazyku naší západní Církve. (Epištola a evangelium se čtou v jazyku národním.) Klasická římská mešní liturgie se vyznačuje důrazem na obětní charakter mše svaté, výraznou vnější i vnitřní eucharistickou úctou, doprovázenou niternou koncentrací věřících. Kněz slouží mši svatou u oltáře čelem ke kříži. Na znamení jednoty jsou všichni – kněz i lid – „conversi ad Dominum“ (obrácení k Pánu), tj. ke kříži na oltáři.

Abychom během pouti usnadnili orientaci v krásném tradičním obřadu mše svaté, vytiskli jsme pro poutníky mešní řád s kompletními texty obřadů připadajícími na daný svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů. Poučení o mši svaté podle klasického římského obřadu je přehledně obsaženo v aktuálních publikacích Matice cyrilometodějské: O mši sv. podle misálu z r. 1962 schváleného bl. Janem XXIII. (MCM, Olomouc 2007), stejně jako kniha Přistoupím k oltáři Božimu, jejímž autorem je P. Martin Ramm FSSP (MCM, Olomouc 2007).

Chceme vyjádřit vděčnost Svatému otci, jenž svým motu proprio ze dne 7. 7. 2007 opět zpřístupnil věřícím tento úžasný poklad Církve svaté (zcela svobodnou volbu kněze, v jakém ritu slouží při soukromých mších svatých; možnost, ba dokonce žádanou vstřícnost faráře vyhovět věřícím v rámci farních bohoslužeb, pokud by o to věřící žádali, nebo – což platilo pro náš případ – i za specifických okolností, jako jsou svatby, pohřby nebo příležitostné mše svaté, např. o poutích). Pro naše poutníky je důležité, že Svatý otec výslovně vyhláší, že tridentskou mši svatou je možné sloužit i na poutích. Viz článek 5, § 3: „Když si to žádají věřící nebo kněží, nechť farář povolí slavení mše v této zvláštní formě i za specifických okolností, jako jsou svatby, pohřby nebo příležitostné mše, např. o poutích.“ (Blíže viz Apoštolský list vydaný z vlastního rozhodnutí – motu proprio – Summorum pontificum papeže Benedikta XVI., in: <http://tisk.cirkev.cz/dokumenty/motu-proprio-summorum-pontificum.html>)

Pouť duchovně obcerstvila a sblížila orly z celé republiky

Po mši sv. se poutníci obcerstvili. Od 14 hod. vedl otec vzdělavatel Valík pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory. Následně P. Valík udělil poutníkům v bazilice svátostné požehnání a pomodlil se za celou orelskou rodinu. Obě jmenované bohoslužby byly rovněž hojně navštíveny. Na samý závěr pouti jsme před Matkou Boží Svatohorskou zazpívali orelský chorál Ó, Zdroji pravdy!

Prosíme vroucně Matku Boží Svatohorskou, aby orlům dopřála uspořádat na Svaté Hoře pouť v roce 2009, v roce významného výročí 100 let od vzniku Orla. Zdař Bůh!

Panno Maria Svatohorská, oroduj za orly!

*PhDr. Stanislav Vějvar, starosta
Orla župy Svatováclavské*

HOMOSEXUALITA NENÍ VROZENÁ

Ekumenická komunita Ofenzivní mladí křesťané v Němecu (OJC) nabízí homosexuálům, kteří chtějí změnit svou pohlavní orientaci, terapeutický doprovod. Lékařka Chrisl Vohnoldtová sděluje, že podobný zájem projevují nejen křesťané, ale i židé a muslimové. Psychotherapeut Christian Spaemann prohlásil, že téma homosexuality nepatří parlamentům, ale vědění. Léčba homosexuality není diskriminace. Homosexualita je důsledek psychických zranění v dětství a nedostatku vzdělání. Terapie jsou velice účinné, i když jsou případy, ve kterých už nepomohou. Je třeba otevřeně hovořit o rizicích homosexuality. Bývalý homosexuál Michal Gerlach řekl, že od demokracie bychom právě čekali, že otevře diskusi o tomto riziku.

ZAMÍTNUTÉ OBVINĚNÍ

Belgičtí homosexuální aktivisté podali žalobu na biskupa André-Mutiena Leonarda z Namuru za to, že podle jejich názoru označil homosexuály za nenormální, a tím porušil antidiskriminační zákon. Biskup v jednom interview řekl, že sdílí

názor Sigmunda Freuda, že homosexualita je výsledek vadného sexuálního vývoje. Soud neuznal takový výrok za pomluvu nebo diskriminaci. Biskup označil za abnormální nikoliv osobu homosexuála, ale pouze jeho chování.

Podobně byl již v roce 2004 obviněn kardinál Gustaav Joss. Ten prohlásil, že z těch, kteří se hlásí k homosexuálům, je opravdu homosexuálů jen 5–10 %. Ostatní jsou sexuálně perverzní. „Skuteční homosexuálové netáhnou ulicemi ve strakatých šatech. Jsou to lidé, kteří prožívají vážný problém.“

NENASYTNÍ MANAŽERŮ

Kardinál Meisner kritizoval německé křesťanské demokraty za jejich nekřesťanské postoje. Podle jeho názoru není dnes strany, která by stála křesťanům blízko. Kriticky se vyjádřil na adresu vedoucích hospodářských pracovníků. Extrémně vysoké příjmy manažerů odporují dobrým mravům. Stydět se musí všichni, kteří přitom zapomínají na svou sociální odpovědnost. Kardinál pokládá silné odbory za vhodnou protíváhu v hospodářství.

Kath-net

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Pověděl jim jiné podobenství:

„Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měric mouky, až se všechno prokvasilo.“

To všechno mluvil Ježíš zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: ‚Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.‘ Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: ‚Vylož nám to podobenství o plevu na poli.‘ Odpověděl: ‚Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!‘

Cojiného je Písmo svaté než *milostný dopis Boha svým tvorům?* (Řehoř Veliký). V Písmu všechno je láska. Dokonce i hrozba trestem není nic jiného než výraz žárlivé lásky Boha ke svým tvorům. Kdyby nějaká katastrofa zničila všechny Bible na světě a zůstal jen jeden jediný exemplář, a kdyby i ten byl tak poškozen, že by bylo čitelných jen několik stránek, a i kdyby z nich byl srozumitelný jen jeden řádek a na tomto řádku by stála věta z Prvního listu apoštola Jana: *Bůh je láska* (1 Jan 4,10), byla by tím vlastně zachráněna celá Bible, protože v této větě je obsaženo všechno.

„S lidskými pouty jsem ho táhl. Pouty lásky.“

Tak se musíme naučit číst Písmo, abychom mu skutečně rozuměli. To je nezbytně průpravné „předpochopení“. Bůh vyčerpá v Písmu všechny možnosti lidského vyjadřování a posloužil si všemi možnými obrazy, ve kterých se odrážejí výrazové formy lidské lásky – otcovská láska, mateřská láska, láska snoubence, přítele, pastýře, a to všechno, aby nás přesvědčil o své lásce. Všimněme si např. dojemných slov proroka Ozeáše: *Já sám jsem učil Efraima chodit, pouty lidskými jsem ho táhl, pouty milování, byl jsem jako rodiče, kteří pozvedají kojence ke své tváři. Sklonil jsem se k němu a krmil jsem ho* (Oz 11,3).

Ostatně k čemu je Boží vtělení a příchod Božího Syna na svět? *Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezhylnul, ale měl život věčný* (Jan 3,16). Ježíš je vtělená Boží láska. V něm se Boží láska stala „přátelstvím“ (srov. Jan 15,14).

Jsou dva způsoby, jak někomu dát najevo svou lásku. První spočívá v tom, že milovanému člověku prokazujeme dobro, připravujeme mu dárky. Druhý – podstatně náročnější – spočívá v tom, že pro milovaného, a ně-

kdy dokonce od něho samého, trpíme. To platí i pro zkušenost lidské lásky v manželství. Bůh nás nejdříve miloval, když nás stvořil, když nás zahrnul dary, a v druhé řadě nás miloval při vykoupení, když z lásky k nám nevyšlovně trpěl, *aby přesvědčil o své mimořádné lásce člověka, který ho odmítl, protože si myslí, že ho nenávidí, a aby ho znovu přitáhl k sobě* (N. Kabalisas, *Život v Kristu VI*, 6).

Bůh mě miluje

Nyní však je nezbytné, aby meditace o Boží lásce nezůstala jen v teoretické rovině, nýbrž aby změnila a obnovila náš život. Svátý Pavel nám ukazuje jednu možnost, jak je možno zaku-

sit ozdravující sílu, která tryská z rozjímání o Boží lásce. Připomíná nejdříve negativní zkušenosti, které si pamatuje z minulosti: – *soužení, útisk, pronásledování, hlad, bída, nebezpečí, zabití* –, pak všechno, co by ho mohlo ohrozit v budoucnosti: – *smrt, život, andělé, knížata, mocnosti, přítomnost nebo budoucnost*, a vítězoslavně konstatuje, že *v tom všem skvěle vítězíme a nic nás nemůže odloučit od lásky Kristovy* (Řím 8,35–39).

Tím zve apoštol i nás, abychom činili totéž: abychom o svém životě uvažovali tak, jak se skutečně představuje: ú-

„Opojení“ Boží láskou

kosti, které se zahnhždují, nechat vyplnout na povrch, stejně jako hrozby, smutky, komplexy, fyzické anebo morální defekty, které nám brání v tom, abychom přijímali sami sebe a postavili se světlu a přesvědčení, že Bůh mě miluje, abychom pocítili, že i v tom všem můžeme „skvěle vítězit“.

Pak však přichází po znamení realita: *Všichni byli naplněni Duchem Svatým* (srov. Sk 2,1–4). V té větě je obsaženo celé tajemství Letnic. Jestliže Duch Svátý není nic jiného než Boží láska, pak tato věta také znamená: *Všichni byli naplněni Boží láskou*. V tomto světle se nám Duch Svátý jeví skutečně jako „pečeť“ celého díla stvoření a vykoupení (srov. Ef 1,13) a Letnice jako vyvrcholení celého Božího díla. Proč nás Bůh stvořil? Proč nám seslal svého Syna a vykoupil nás z hříchu? Pro nic jiného, než aby naplnil své tvory láskou a požehnáním a potěšil je světlem své milosti.

Letnice nebyly jen objektivní událost, hluboká, opravdová a nevědomá proměna. Byla to také subjektivní událost, osobní prožitek. Přechod od ustrašeného srdce služebníka k láskou naplněnému srdci dítěte, přechod, který neproběhl pod narkózou jako při transplantaci!

Opojení Boží láskou

Apoštolové prožili úchvatný zážitek Boží lásky: že Bůh je miluje a oni milují Boha. Pavel popisuje letniční zážitek slovy: *Láska Boží je vlita do našeho srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán* (Řím 5,5).

To bylo to, co z apoštolů tak vyzářovalo na povrch, že se zdálo, jako by byli podnapilí. Spontánní změnu apoštolů není možno vysvětlit jinak než náhlým vzplanutím ohně Boží lásky v nich. Apoštolové, podobně jako později mučedníci, byli skutečně *opojeni láskou, která*

k nim přišla od Ducha Svatého (Sv. Augustin).

Středověký autor Wilhelm von Thierry napsal: „Člověk se cítí svým způsobem uchvácen objetím a polibkem Otce a Syna, kterým je Duch Svátý; je spojen s Bohem stejnou láskou, jakou je spojen Otec a Syn, posvěcen tím, který je sama svatost obou těchto božských osob. Učinit oblažující zkušenost tohoto štěstí, nakolik je to v našem ubohém životě možné, znamená poznat pravý život.“

Abychom lásku přijímali, musíme ji darovat.

Pomysleme na tuto skutečnost: Řeka Jordán tvoří na svém toku dvojí moře: Galilejské a Mrtvé. Galilejské moře přijímá vodu z Jordánu a opět ji nechává odtékat. Je to moře, které se hemží životem, je nejobhatší na ryby na světě. Mrtvé moře přijímá vodu z Jordánu, podržuje ji pro sebe, nemá žádný odtok a je to skutečně „mrtvé“ moře. V něm ani v jeho okolí nejsou stopy života, jen solné zbytky.

To je symbol. Abychom opravdu přijali lásku, která nám byla počínaje křtem opakovaně darována, je nutné, abychom také lásku nechali vycházet, abychom ji předávali dále a strhli hráz egoismu.

Především o lásce platí to, co říká Ježíš v Evangeliiu: *Dávejte a dostanete, míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří také vám* (Lk 6,38).

Nejedná se o to, Bohu nadbíhat, aby nám musel prokázat protislužbu, a stejně tak nejde o to, si Boží lásku zasloužit: Jde o to, umožnit a dovolit mu, aby ji do nás vlil. Pokaždé, když milujeme my, Bůh nás miloval ještě dříve, a také skutečnost, že někoho milujeme, je znamením toho, že Bůh nás miluje.

Z-sks-23/2008 přeložil -lš-

Eucharistický život podle příkladu svatých (9)

Chléb silných a pokrm na cestu

Mělo by to být vlastně zbytečně připomínat, že eucharistický Chléb je pro všechny skutečně chléb silných, pokrm hrdinů, podpora mučedníků, posila umírajících. V Eucharistii opakuje Ježíš své láskyplné výzvy pro nás, kteří se lopotíme a klopytáme v tomto slzavém údolí: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 21,28).

Je to zajisté pravda, že „život člověka na této zemi je boj“ (Job 7,1), je pravda, že Ježíšovi učedníci „budou pronásledováni“ podobně jako jejich Pán (Mt 5,10; 2 Tim 3,12); je pravda, že „ti, kteří jsou Kristovi, ukřižovali své tělo s jeho neřestmi a žádostmi“ (Gal 5,24) a mají žít jako „mrtví pro svět“ (Gal 6,34); ale je také pravda, že s Ježíšem „všechno mohu“ (Fil 4,13), protože Ježíš je „všechno“ (Jan 1,3; Kol 1,17) a ve svatém přijímání se stává skutečně „celý můj“. Čeho se tedy bát? Mohu říct se služebnicí Boží Luisou Marií Claretovou: „Ten, který ve svých rukou drží celý svět, je ve mně. V mých žilách koluje Boží Krev. Neboj se, má duše: Pán světa tě vzal do své náruče a chce, abys v ní spočinula.“

Proto svatý Vincenc z Paola mohl žádat od svých misionářů: „Když jste do svých srdcí přijali Ježíše, může být pro vás nemožná jakákoliv oběť?“ A svatý Vincenc Ferreri po dobu dvou let ve vězení, které musel snášet jako pronásledovaný, oplýval radostí, když se mu podařilo získat povolení sloužit každý den mši svatou mezi okovy a řetězy v temnotě galéry. Stejnou sílu a radost zažila svatá Jana z Arku, když jí bylo dovoleno před výstupem na hranici přijmout eucharistického Ježíše. Když Ježíš vstoupil

za mříže vězení, světice se vrhla v okovech na kolena, přijala Ježíše a ponořila se do hluboké modlitby. Jakmile ji zavolali, aby odešla na smrt, povstala a šla, aniž by přerušila svou modlitbu, vystoupila na hranici a zemřela v plamenech spojena s Ježíšem, který přebýval v duši a obětovaném těle.

Ale celé dějiny mučedníků od svatého Štěpána prvomučedníka až k mučedníku Tarsiciovi i mučedníkům nedávné doby dosvědčují nadlidskou sílu, jakou Eucharistie dává v boji proti démonu a proti pekelným silám, které operují na této zemi (1 Petr 5,9).

Abychom poukázali alespoň na jeden z příkladů poslední doby, v Číně bylo uvězněno několik řádových sester, byly umístěny mezi ostatní vězně a měly zakázáno se modlit. Strážní sledovali jejich gesta, postoj jejich těla, výraz tváře a pohyby rtů, aby přísně potrestali jakýkoliv pokus o modlitbu. Trpitelky toužily vroucně jen po jediné věci:

po Eucharistii. Jedna stařenka se nabídla biskupovi, že zanesne tajně Hostie zabalené v kapesníku, a použila dobře vymyšlenou lest. Představila se strážným ve věznici, že je celá bez sebe hněvem na sestry a dostala příležitost, aby jim do tváře vychrlila své nadávky. Ve vhodném okamžiku podala jedné ze sester kapesník a odešla z vězení se sli-

bem, že se ještě vrátí, aby sestry opět napadla!

Připomeňme si také nebeskou posilu, jakou svatě přijímání přináší nemocným, a to nejen jejich duši, ale i tělu, které se někdy zázračně uzdravilo. Například u s. Liduiny a Alexandriny Da Costa ustaly všechny jejich strašné fyzické bolesti po dobu, kdy v jejich těle po svatém přijímání trvaly svátostné způsoby. Něco podobného se stávalo svatému Vavřinci z Brindisi a sv. Petru Claverovi. Když sloužili mši svatou, ustaly všechny bolesti, kterými je sužovala jejich choroba.

Největší útěchou je proto poslední svatě přijímání, ono Viaticum neboli pokrm na cestu z tohoto do jiného života. Jak se světcí snažili, aby je mohli přijmout včas za dobrých dispozic. Když svatého Dominika Savia poslali domů, protože byl těžce nemocen, dával mu tamní lékař dobré vyhlídky na uzdravení. Ale světec zavolal svého otce a řekl mu: „Tatínku, nejlépe bude poradit se s nebeským Lékařem. Chtěl bych se vyzpovídat a přijmout svatě přijímání.“

Když se zdravotní stav svatého Antonína M. Clareta začal vážně zhoršovat, povolali na poradu dva lékaře. Když to světcí sdělili, pochopil, že jeho stav je vážný, a řekl svým blízkým: „Chápu, ale myslíme nejdříve na duši a pak na tělo.“ Chtěl ihned přijmout svatě svátosti. Teprve pak dovolil vstoupit dvěma lé-

kařům a řekl jim: „A nyní dělejte, co chcete.“

Nejdříve duše, a pak tělo. Je možné, že to nechápeme? Bohužel často jsme neuvědoměli, když se tolik snažíme, abychom k lůžku nemocného přivedli lékaře, a omezujeme se na to, že voláme kněze až v posledním okamžiku, kdy nemocný už často není schopen přijmout svatě přijímání buďto proto, že není při plném vědomí, nebo nemůže polykat. Jak bláhovi a nerozumní jsme! Neuvědomujeme si, že když včas nezavoláme kněze, vystavujeme nebezpečí věčnou spásu umírajícího a zabavujeme ho té největší posily, jaké se mu může dostat v těchto posledních chvílích.

Eucharistie je nejvyšší záruka pro život křesťana v tomto pozemském vyhnanství. Svatý Řehoř Nissanský píše: „Naše tělo spojené s tělem Kristovým získává princip nesmrtnosti, protože se spojuje s Nesmrtelným.“

Když pomíjející život chradne, Ježíš je tím, kdo je Život věčný. Dává se nám ve svatém přijímání jako pravý a nekonečný život naší nesmrtelné duše, aby byl vzkříšením našeho smrtelného těla: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný“ (Jan 6,59), protože „já jsem vzkříšení a život“ (Jan 11, 25).

Svaté Viaticum, jaká milost! Když umírající svatý farář Arský uslyšel zvonec, který ohlašoval příchod Viaticu, byl dojat k slzám a řekl: „Jak se zdržet slz, když k nám Ježíš přichází naposled s takovou láskou?“

Ano, eucharistický Ježíš je Láska, která se stala mým pokrmem, mojí silou, mým životem, mým srdcem. Pokaždé, když ho přijímám v životě i ve smrti, stává se mým, aby mě učinil svým. Ano, On je celý můj a já jsem celý jeho. Jeden v druhém (Jan 6,58). To je plnost lásky pro duši i pro tělo zde na zemi i v nebi.

(Pokračování)

Překlad -lš-

NOVÝ CYKLUS: APOŠTOL NÁRODŮ SVATÝ PAVEL – dokončení ze str. 2

cišaře Augusta, že uvedl do souladu všechny divoké národy... a stal se strážcem míru (Legatio ad Caium 146–147).

Pozitivní kulturní hodnoty

Universalistická vize, typická pro osobnost Pavlova, alespoň pro Pavla křesťanského, jakým se stal po události na cestě do Damašku, vděčí jistě za svůj impuls základu víry v Krista, neboť postava Zmrtvýchvstalého se týčí nad všechno partikulární omezení, takže pro Apoštola již není „Žid nebo Řek, otrok nebo svobodný, už není muž nebo žena, ale všichni jste jeden v Kristu“ (Gal 3,28). Nicméně ani historicko-kulturní situace jeho doby a jeho prostředí nemohla zůstat bez vlivu na jeho rozhodování a jeho poslání. Kdosi definoval Pavla jako člověka tří kultur, vědom si jeho židovského původu, řeckého jazyka a jeho výsady „civis romanus“, jak o tom svědčí také jméno latinského původu. Připomíná se zvláště stoická filozofie, která byla v Pavlově době převládající a která, i když jen okrajově, ovlivnila také křesťanství. V této souvislosti nemůžeme pomlčet o některých jménech stoických filozofů, jako byli iniciátoři Zenón a Kleanthes, a pak těch Pavlovi chronologicky nejbližších, jako Seneca, Musonius a Epiktétos: u nich se nacházejí nejvyšší hodnoty lidství a moudrosti, které křesťanství pochopitelně převzalo. Jak píše velmi výstižně jeden badatel tohoto oboru, „stoa ... vyhlásila nový ideál, který ukládal lidem povinnosti vůči bytostem sobě podobným, ale současně je osvobozovala od všech fyzických a národních pout a činila z nich bytost ryze spirituální“ (M. Pohlenz, *la Stoa*, Florencie 1978, str. 565n). Pomysleme např. na nauku o vesmíru pojetém jako jedno veliké harmonické tělo a z toho plynoucí nauku

o rovnosti všech lidí bez sociálních rozdílů, na zrovnoprávnění, alespoň v principu, mezi mužem a ženou, a pak na ideál střídmosti, správné míry a sebeovládání, požadavku vyhýbat se každé nezřízenosti. Když Pavel píše Filipským: „Konečně mějte zájem o všechno, co je pravdivé, čestné, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, o každou činnost, která si zasluhuje chválu“ (Fil 4,8), nedělá nic jiného, než že přejímá zřetelně humanistické pojetí vlastní oné stoické filozofie.

Místo nového náboženství

Pro Pavlova dobu byla aktuální krize tradičního náboženství, alespoň pokud jde o jeho mytologické a občanské aspekty. Poté, co Lucretius již před stoletím polemicky soudil, že „náboženství vedlo k tolika haněbnostem“ (De rerum natura 1., 101), filozof jako Seneca zašel za hranice jakéhokoliv vnějšího ritualismu a učil, že „Bůh je ti blízko, je s tebou, je v tobě!“ (Dopisy Luciliovi 41, 1). Analogicky, když se Pavel obrací k posluchačstvu epikurejských a stoických filozofů, říká doslova: „Bůh nepřebývá v chrámech zbudovaných lidskou rukou..., ale my v něm žijeme, hýbáme se a jsme“ (Sk 17,24.28). V tom směru jistě obohacuje židovskou víru v Boha, nepostižitelného antropomorfními termíny, ale naladí se také na délku náboženské vlny, kterou jeho posluchači dobře znali. Musíme si navíc být vědomi, že mnoho pohanských kultů nebralo ohled na oficiální městské chrámy a rozvíjelo se na soukromých místech, což podporovalo iniciaci adeptů. Není proto nic divného, že také křesťanská společenství (le ekklesiai), jak nám to dokládají především Pavlovy listy, se scházela v soukromých domech. Navíc ještě neexistovala veřejná budova. Proto

40 LET ENCYKLIKY HUMANAE VITAE

30. června 1968 uveřejnil papež Pavel VI. encykliku *Humanae vitae*. Stalo se tak několik týdnů po závěru „Roku víry“. Encyklika vyšla v roce, který svou „sexuální revolucí“ negativně poznamenal celou tzv. generaci '68. Další dokument, který vyšel v té době, bylo tzv. „Krédo Božího lidu“, které uzavíralo Rok víry ke cti apoštolů Petra a Pavla. Autorem textu byl francouzský filozof Jacques Maritain. Krédo bylo uveřejněno oficiálně ve zvláštním *Motu proprio* Pavla VI. a dostalo tak závazný charakter. Byla to reakce na alarmující stav víry v období vnitrocírkevní pokoncilní krize. Na otázku papeže, jaký je stav Církve, odpověděl kardinál Charles Journet: „Tragický.“ Symbolem tohoto tragického stavu byl tzv. Holandský katechismus, který „tradiční pravověrnost vyměnil za zcela novou, moderní“. Hlavními bludy bylo: popírání dědičného hříchu, obětího charakteru mše svaté, skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii, stvoření světa z ničeho, papežského primátu, a všech dogmat týkajících se Panny Marie. Tyto bludy na mnoha místech dodnes prakticky přetrvávají a také osvětlují vzpouru tehdejšího

německého episkopátu proti encyklice *Humanae vitae*.

VĚZENÍ PRO RODIČE

Jeden manželský pár v Hessensku byl odsouzen ke třem měsícům vězení, protože odmítá posílat své děti do školy a vyučuje je doma. Manželé mají 7 dětí a dvě z nich ve věku 8 a 14 let vyučují doma, protože škola ohrožuje jejich křesťanskou víru a náboženskou výchovu. Manželé považují rozsudek za vážné ohrožení lidských práv. Rovněž „Sdružení svobodného vzdělávání“ vytyká soudcům, že se vracejí k poručnickému a vrchnostenskému systému. V Německu je 500 rodin, které zajišťují samy vzdělávání svých dětí.

„MŮJ NEJVĚTŠÍ OMYL“

Norma McCorvey, žena, která sehrála klíčovou roli při zavádění potratů v USA, změnila zcela svůj názor. Zatím bylo v USA usmrceno více než 50 milionů nenarozených dětí. Norma dnes vyznává, že sama nikdy neprovedla potrat a porodila tři dcery. Její úsilí o povolení potratu na přání pokládá dnes za největší omyl svého života. Vyčítá právníkům, že zneužili její situaci v roce 1973 k prosazování potratové politiky.

se shromáždění křesťanů musela jevit současníkům jako prostá varianta této jejich soukromé náboženské praxe. Nicméně rozdíly mezi kultury pohanskými a kultem křesťanským nejsou zanedbatelné a týkají se jak vědomí identity účastníků, tak společné účasti mužů a žen, slavení „večeře Páně“ a četby Písma.

Závěrem: z rychlého pohledu na kulturní prostředí prvního století křesťanské éry vyplývá jasně, že svatého Pavla není možné přiměřeně pochopit, aniž bychom ho umístili do základu jeho doby, který je jak židovský,

tak pohanský. Tak jeho postava nabývá historického a ideálního formátu a v konfrontaci s prostředím se projevuje současně jak sdílením, tak originalitou. Ale to platí analogicky také pro křesťanství jako takové, jehož je právě apoštol Pavel paradigma prvního řádu, takže se máme od něho ještě všichni mnoho co učit. A to je smysl Roku svatého Pavla, učit se víře, učit se Kristu, učit se nakonec cestě správného života.

L'Ossevatore Romano 3. 7. 2008
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

na svou „vypělost“ a „samostatnost“ nemůžeme nijak zvláště spolehnout. Můžeme snad Bohu upírat právo, aby nám vždy znovu dával najevo, co si od nás přeje a jak máme odpovídat na výzvy, které před nás staví doba a vývoj situace? Bůh má nejvyšší zájem uzdravovat nejen naše tělesné, ale především duchovní neduhy. Čini tak prostřednictvím svých vyvolených Božích poslů. Jejich funkce je v podstatě stále táž, jak tomu bylo kdysi u starozákonních proroků, a často je potkává i podobný osud: ti, které posílá sám Bůh, se setkávají s odmítáním i opovržením, ačkoliv by tomu mělo být právě naopak. Neměli bychom toužebně vyhlížet každou takovou Boží návštěvu, prosit o ni a také za ni Bohu děkovat? Umi si někdo představit, jak budeme jednou Bohu zdůvodňovat, že jsme o jeho hlas, znamení a poselství nestáli? Jeden významný český teolog na dotaz, co si máme myslet o „soukromých zjeveních“, odpověděl: „Já něco takového pro svou osobu nepotřebuji.“ Asi si ani tento jinak velice fundovaný a renomovaný teolog neuvědomil, že jeho slova znamenají totéž, jako by řekl: „Milý Pane Bože, nechej si svá zjevení pro sebe, já se bez nich obejdu. Vystačím si i bez tvé starostlivosti!“

Čím menší je zájem o skutečné vyvolené Boží posly, tím více pozornosti, uznání a potlesku se dostává falešným prorokům minulosti i současnosti, kteří přicházejí, jak to předpověděl sám Pán, přestrojeni za ovce. Varoval nás, že vystoupí mnoho falešných proroků a ti svedou mnoho lidí. Budou dokonce dělat znamení a divy. Udělají všechno pro to, aby vypadali co nejsympatičtější. Vy si však dejte pozor! Poznáte je, říká Pán, podle jejich ovoce. Z trní, které přinášejí na svět, těžko sklídíte fíky.

Byli to falešní proroci, kteří vystoupili svého času v roli horlivců, kteří chtějí napravit zlořá-

dy a reformovat Církev. Aby taková „reforma“ byla skutečnou reformou, musí směřovat k jednomu: k povznesení jedné, svaté, katolické a apoštolské církve. Co nadto je, že Zlého je. Latinský výraz „reformare“ znamená obnovit původní podobu. Ovoce, které vzešlo z díla tzv. reformátorů, však není původní podoba Církve. Je jím naopak tisíce různých forem nepodoby s Církví, kterou založil Ježíš Kristus. I skutečnost, že se tzv. reformátorů tak rádi dovolávají nejrůznější nepřátelé Církve, patří ke znamení ovoce, které vzchází nikoliv ze stromu dobrého, ale z trní. Jakoupak obnovu přinesli reformátoři, kteří dokázali roztrhnout nejen Církev, ale i národy, a vnesli na svět pohoršení, které se zatím marně pokouší napravit tzv. ekumenismus.

Falešní proroci a reformátoři se od Božích poslů liší tím, že chtějí napravovat nikoliv chybující, ale pokládají za špatné Boží instituce a ustanovení, bourají je a nahrazují svými vlastními. Všichni jsme chybující. Jestliže chybuje papež, kněz nebo mnich, je třeba napomenout papeže, kněze a mnicha, nikoliv však rušit papežství, kněžství či mnišství.

Církev má své skutečné obnovitele, kteří napomínali i papeže, ty však nenazývá reformátory. Takové označení nepatří mezi její čestná označení. Stačí prolistovat breviář, a hned vidíme, kteří jsou ti, kdo přispěli k povýšení a povznesení svaté matky Církve: mučedníci a mučednice, vyznavači, učitelé a učitelky Církve, pastýři, zakladatelé a zakladatelky řádů. Mnoho z nich bylo za svého života nespokojených se stavem Církve, ale neodpověděli na to tak, že by svou matku Církev zavrhlí a založili si novou podle svého vlastního výkladu, pojetí a obrazu. Nad ničím z jejich díla si dnes nemusíme postesknout, nad ničím nemusíme přivírat oči, naopak, je to nejlepší ovoce, které přináší

trvalé požehnání a slouží k Boží oslavě a spáse duší.

Naopak, špatné stromy přinášejí špatné ovoce dodnes. Co jiného je dnešní liberalismus, relativismus, subjektivismus, agnosticismus a ateismus než do důsledků dovedená reformátorská zásada řešit své spory s Bohem a s autoritou výkladem Písma podle svého vlastního rozumu a poznání? Již první z papežů svatý Petr jasně upozornil: „Buďte si vědomi, že žádné proroctví v Písmu není ponecháno soukromému výkladu. Jako se v lidu vyskytovali lží proroci, stejně se i mezi vámi objeví lživí učitelé a budou se snažit zálučně zavést zhoubná bludařská učení. Mnoho lidí se dá od nich strhnout... Ale už dávno je pro ně připraven trest a zhouba se na ně valí“ (srov. 2 Petr 1,20-2,3).

Současní falešní proroci jsou proto tak horliví v oslavování svých předchůdců, protože touto oslavou chtějí oslavovat sami sebe. Jejich reformátorská svěvole, zahalená do roucha „svobody svědomí“, mezitím do té míry zevšeobecněla, že zdomácněla i tam, kde by měl být samozřejmostí její úplný opak. Ocítáme se v atmosféře nebezpečné letargie z domnělé pravdy, která se podobá stavu člověka v narkóze či drogovém opojení. Jestliže dochází ke ztrátě schopnosti rozlišování a orientace, pak slepí vedou slepé a všichni směřují k bezedné jámě.

To, co nadále trvá jako nezbytná a samozřejmá obezřetnost a bdělost, stává se terčem odsuzování a kritiky a označuje se jako zaostalost, zpátečnictví či fundamentalismus. Co říci těm, kteří takový stav nesou s bolestí a s obavami se dívají vstříc dalšímu vývoji? Není opravdu lehké žít tváří v tvář pohoršení a vystavuje to víru, naději i lásku těchto věřících vážné zkoušce. Víru, že záruka pravdy je v těch rukou, do kterých ji Pán svěřil. Naději, že čím více se rozmnožil hřích, tím více se rozmnožila milost. Největší

zkoušce je však vystavena láska. Tito Kristovi věrní, ačkoliv se ocitají v situaci krajně nespokojených, musí se zachovat zcela jinak, než jak se zachovali nespokojení reformátoři. Ti se neřídili doporučením: „Nechte, ať obojí spolu roste až do žní“, nýbrž vtrhli na Boží pole a spolu s dílem lidským bourali i dílo Boží, aby na těchto troskách postavili dílo svoje.

Ti, které tyto skutečnosti bolí, se musí trpělivě učit nesnadné ctnosti, jak nenávidět nepravost, ale současně milovat chybujícího. Musí se vytrvale cvičit v pokoře, aby je pohled na vážné chyby kolem sebe nezavedl do postavení farizea, který si myslí, že všechno zachovává, ale odchází neospravedlněn. Musí se naučit dívat se na cizí chyby s bázní a třesením jako na příklad toho, jak slabý a křehký je člověk, ať stojí kdekoliv. Musí se naučit pokorně a vytrvale modlitbě a prosit Pána za chybující, nikoliv však, aby se změnili a byli podle jejich představ, nýbrž aby se líbili Pánu, i když nám se nelíbí. Ze zjevení, kterého se dostalo Božím poslům, víme, že všechno závisí od svatosti kněží. Jste nespokojeni se svým knězem? Vaše stížnosti a kritika málo pomohou. Je jeden způsob, jak mu můžete „zkomplikovat život“: usilujte o to, aby byl obklopen svatými věřícími. Tak jako svatost faráře Arského zlomila tvrdá srdce jeho farníků, tak může také svatost farníků změnit srdce jejich pastýře. Je třeba stále vzbuzovat lásku nejen k Bohu, ale i k bližním, zvláště těm, kteří se nám nejvíce nelíbí. Opravdová láska je zázračný prostředek, který nejen pomáhá, jak „nechat spolu obojí růst“, ale který dokonce dokáže během tohoto společného růstu změnit koukol v pšenici. Je naléhavě zapotřebí setrvalost před svatostánkem a ptát se Pána, jak bychom mohli co nejúčinněji přispět k uzdravení všech, které pro své stádo naléhavě potřebuje.

-š-

Neděle 20. 7. 2008: 4.00 Jitřní mše svatá z Velehradu (L) 6.30 Evangelium (P) 6.40 Misijní magazín (16) 7.45 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě 8.00 Bolek a Lolek (11, 12) 8.20 Bablandia (3. díl) 8.30 Jáchymovský mukli (P) 8.40 Harfa Noemova (6. díl) 9.00 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 9.30 Z hodiny na hodinu 10.10 Pro vita mundi (91) - Stanislav Juránek 10.50 Cesty za poznáním: Acadia 11.35 Libanonský odkaz 12.00 Angelus Domini 12.05 Zpravodajské Noeviny 12.15 Sydney 2008 12.25 Pro vita mundi (60) - kardinál Miloslav Vlk 13.05 Na koberečku (16) 13.20 Rozkvět víry 13.50 Křížovatky (8) - Martina Špinková 14.15 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 14.50 Po stopách apoštola Pavla (2/7) 15.20 Sedm dní na hoře TÁBOR 16.15 Pro zdraví 16.25 Australské ozvěny: Setkání papeže Benedikta XVI. s chovanci dětského domova 17.30 Sněhurka 19.00 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě (P) 19.10 Hlubinami vesmíru s prof. Z. Stuchlíkem a dr. J. Kovářem (2. díl) 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (490) (P) 20.35 Jitřní mše svatá z Velehradu (R) 23.00 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě 23.10 Jáchymovský mukli 23.20 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková-Fabrici, Ph.D. 23.25 První čtení 23.55 Evangelium 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 21. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (13, 14) 8.25 Modlitba se zpěvy z Taizé 9.20 Cesty za poznáním: Las Vegas 9.45 Libanonský odkaz 10.10 Závěrečná ceremonie a odlet papeže Benedikta XVI. do Říma (Z) 11.15 Octava dies (490) 11.45 Bablandia (3. díl) 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (61) - MUDr. Zuzana Roithová, MBA 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Koncert tanců čtyř století 14.05 Jáchymovský mukli 14.20 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 16.00 Bolek a Lolek 16.20 Harfa Noemova (6. díl) 16.40 Zapomenutá generace 17.00 Dobrý pastýř 17.30 Křížovatky (8) - Martina Špinková 18.00 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková-Fabrici, Ph.D. 18.05 O Radosti 18.35 Bablandia (4. díl) (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Pražské Jezulátko (P) 20.35 Na koberečku (20) 20.50 Poohlédnutí za Velehradem - zpravodajství 21.30 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě 22.40 Octava dies (490) 23.10 Koncert tanců čtyř století 00.10 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 22. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (15, 16) 8.25 Krásy Čech a Moravy - Pražské Jezulátko 9.00 Pro vita mundi (91) - Stanislav Juránek 9.40 Cesty za poznáním: Macchu

Picchu, Borobudur, Fés 10.10 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 11.45 Bablandia (4. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13.15 Poohlédnutí za Sydney - Přivítání Benedikta XVI. mladými lidmi 14.20 Modlitba se zpěvy z Taizé 15.10 Harfa Noemova (6. díl) 15.30 Po stopách apoštola Pavla (2/7) 16.00 Bolek a Lolek (15, 16) 16.20 Z hodiny na hodinu 17.00 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 17.30 Zpravodajské Noeviny 17.40 Cesty za poznáním: Macchu Picchu, Borobudur, Fés 18.10 Dětská televize (7/2008) (P) 18.35 Bablandia (5. díl) (P) 18.45 Cesty za poznáním: Kanada 19.40 Zapomenutá generace 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Komunita Blahoslavenství 21.05 Tygři oceánů (15/15) (P) 21.40 Po stopách apoštola Pavla (3/7) (P) 22.10 Krásy Čech a Moravy - Pražské Jezulátko 22.40 Octava dies (490) 23.10 O Radosti 23.35 Pro vita mundi (61) - MUDr. Zuzana Roithová, MBA 00.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 23. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (17, 18) 8.25 Na koberečku (20) 8.40 Tygři oceánů (15/15) 9.15 Pro vita mundi (61) - MUDr. Zuzana Roithová, MBA 9.55 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 10.25 Otazníky na téma: Exorcismus 12.00 Z pokladů duše 12.05 Pro zdraví 12.15 Cesty za poznáním: Kanada 13.10 Koncert tanců čtyř století 14.30 Videofestival „S vámi nás baví svět“ 15.30 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 16.00 Bolek a Lolek 16.20 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě 17.30 Cesty za poznáním: Acadia 18.15 Zapomenutá generace 18.35 O Mlsálkovi (13/18) 18.45 Mohelnický dostavník 19.35 Křížovatky (8) - Martina Špinková 20.00 Z pokladů duše 20.05 Harfa Noemova (7. díl) (P) 20.30 Na větrné hůrce 20.50 Pro zdraví (P) 21.00 Poohlédnutí za Velehradem - Benefiční koncert „Pro Ukrajinu“ 23.30 Dobrý pastýř 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 24. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (19, 20) 8.30 Poohlédnutí za Velehradem - Benefiční koncert „Pro Ukrajinu“ 11.00 Pro zdraví 11.10 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 11.40 Bablandia (5. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 12.40 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 14.10 Pro vita mundi (91) - Stanislav Juránek 14.55 Svatá Hora 1999 16.00 Bolek a Lolek (19, 20) 16.20 Krásy Čech a Moravy - Pražské Jezulátko 16.50 Pro zdraví 17.00 Křížovatky (8) - Martina

Špinková 17.25 Muzejní noc 17.40 Pěšák Boží 18.25 Animovat znamená vdechnout život 18.35 Bablandia (6. díl) (P) 18.50 Ecce homo: Ing. Ján Paulík 18.55 Cesty za poznáním: Las Vegas 19.25 Žít cestou (2) - Postní pouť 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (92) - Jan Rajnoch (1. část) (P) 20.45 Poohlédnutí za Sydney: TELEMOST Sydney-Velehrad, VIGILIE 23.15 Zapomenutá generace 23.35 Tygři oceánů (15/15) 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 25. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (21, 22) 8.25 Pro vita mundi (61) - MUDr. Zuzana Roithová, MBA 9.00 Zapomenutá generace 9.25 Animovat znamená vdechnout život 9.35 Bez hábitu: Komunita Blahoslavenství 10.40 Cesty za poznáním: Macchu Picchu, Borobudur, Fés 11.10 Octava dies (490) 11.40 Bablandia 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Harfa Noemova (7. díl) 12.30 Dobrý pastýř 13.00 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě 14.10 Hlubinami vesmíru s prof. Z. Stuchlíkem a dr. J. Kovářem (2. díl) 14.50 O Radosti 15.20 Žít cestou (3) - Ticho kalvárie 15.40 Harfa Noemova (7. díl) 16.00 Bolek a Lolek 16.20 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 16.40 Otazníky na téma: Exorcismus 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Zapomenutá generace 18.35 Bablandia (7. díl) 18.45 Pro vita mundi (92) - Jan Rajnoch 19.25 Cesty za poznáním: Macchu Picchu, Borobudur, Fés 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 21.40 Poohlédnutí za Velehradem - Vigilie 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 26. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (21, 22) 8.25 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem (P) 9.00 Sněhurka 10.25 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.35 Na koberečku (20) 11.00 Svatá Hora 1999 12.00 Angelus Domini 12.05 Zapomenutá generace 12.25 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 12.55 Na větrné hůrce 13.15 Festival Pod věží 2007 13.55 O Radosti 14.20 Bez hábitu: Komunita Blahoslavenství 15.20 Cesty za poznáním: Kanada 16.05 Bolek a Lolek (21, 22) 16.30 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 17.00 Pro zdraví 17.10 Krásy Čech a Moravy - Pražské Jezulátko 17.40 Jáchymovský mukli 17.55 Dětská televize (7/2008) 18.20 Na koberečku (20) 18.35 O Mlsálkovi (14/18) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Ozvěny Velehradu (P) 20.30 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 20.50 Pro vita mundi (92) - Jan Rajnoch 21.35 Harfa Noemova (7. díl) 21.55 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 22.20 Cesty za poznáním: Kanada 23.10 Na větrné hůrce 23.35 Krásy Čech a Moravy - Pražské Jezulátko 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Poselství Královniny míru

Drahé děti!

I dnes vás s velikou radostí ve svém srdci zvu, abyste mě následovaly a poslouchaly má poselství. Buďte radostnými nositeli míru a lásky v tomto nepokojném světě. Já jsem s vámi a všechny vás žehnám s mým Synem Ježíšem, Králem míru.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 6. 2008

Koclířov u Svitav pořádá nepřetržitě letní rekreační turnusy v ČM Fatimě po celé léto s **mimořádným týdnem mladých 17. 8.-23. 8.** s indickým charismatickým knězem P. Saji Vadakkumerou Georgem, zvaným P. Anthony, z centra P. Josepha Billa z Ugandy. • V den první mariánské soboty **2. 8.** s P. Pavlem Čapem, SDB oslavíme 13. výročí otevření ČM Fatimy v Koclířově. • **Bližší informace a kontakt:** Hana Frančáková, mobil: 731 598 752, e-mail: fatima@iol.cz, internet: www.cm-fatima.cz.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory nabízí **11. 8. a 13. 8. 2008 Základy manipulace s moderními technologiemi** (mobil, digitální fotoaparát apod.). **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 nebo 739 925 941.

MONTICHIARI - Rosa Mystica

Pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd:** v pátek 5. 9. 2008 v 16 hod. z Prahy. **Příjezd:** v neděli 7. 9. 2008 v 7 hod. ráno. **Cena:** 1750 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou. **Sobotní program:** mše sv. v domě, domek Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Jaroslav Stříž. **Odjezd do Prahy** mezi 18. a 19. hod. **Přihlášky:** tel./fax: 222 963 864 (Ing. Kmočková).

10. MIŠKA - MISIJNÍ ŠKOLA ANIMÁTORŮ

Termín: 5.-7. září 2008, **místo:** Špindlerův Mlýn - středisko Eljon, **lektor:** P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD. Tento víkend je určen pro všechny zájemce, kteří se chtějí zapojit do pomoci misiím. Mohou přijet úplní nováčci i ti, kteří se již někdy podobné akce zúčastnili. **Stravování:** plná penze (v ceně). **Cena za osobu:** s našimi lůžkovinami - 600 Kč, s vlastním spacákem - 550 Kč. **Storno poplatek:** do 29. srpna 50 % ceny pobytu, od 30. srpna 100 % ceny pobytu. **Bližší informace a přihlášky:** Eljon, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel.: 499 523 852, mobil: 732 580 154, e-mail: info@eljon.cz, internet: www.eljon.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. - 26. ČERVENCE 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 7.		PO 21. 7.		ÚT 22. 7.		ST 23. 7.		ČT 24. 7.		PÁ 25. 7.		SO 26. 7.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1768	1990	1768	1990	1197	1329	1673	1892	1754	1975
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1433	1611	1769	1990	1198	1330	1438	1617	1440	1620
Antifony	1137	1264	1151	1279	1434	1612	1770	1991	1198	1330	1438	1618	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	813	914	1199	1331	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1434	1612	1770	1991	1201	1334	1674	1894	1441	1620
Antifona k Zach. kantiku	705	796	1155	1284	1435	1613	1780	2001	1202	1334	1439	1618	1441	1621
Prosby	1140	1268	1155	1284	1771	1992	1771	1992	1202	1334	1675	1894	1757	1977
Závěrečná modlitba	706	796	1433	1610	1435	1613	1437	1616	1202	1616	1439	1618	1441	1621
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	792	890	1203	1335	792	890	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1773	1994	1206	1338	1676	1895	1236	1372
Závěrečná modlitba	706	796	1159	1288	1175	1305	1437	1616	1206	1339	1439	1618	1236	1372
Nešpory:														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1435	1613	1774	1995	1207	1340	1677	1897
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1436	1614	1775	1997	1208	1341	1439	1619
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1776	1997	1776	1997	1209	1341	1678	1897
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1436	1614	1777	1999	1211	1344	1680	1900
Ant. ke kant. P. M.	705	795	706	796	1164	1294	1436	1615	1780	2001	1211	1344	1439	1619
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1778	2000	1778	2000	1211	1345	1681	1900
Záv. modlitba	706	796	706	796	1433	1610	1435	1613	1437	1616	1212	1616	1439	1618
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 20. 7. - 16. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 12,13.16-19
Ž 86(85),5-6.9-10.15-16a
Odp.: 5a (*Tys, Pane, dobrý a shovívavý.*)

2. čt.: Řim 8,26-27
Ev.: Mt 13,24-43

Slovo na den: Při sbírání plevele byste mohli vytrhnout i pšenici.

Pondělí 21. 7. - nez. pam.

sv. Vavřince z Brindisi

1. čt.: Mich 6,1-4.6-8
Ž 50(49),5-6.8-9.16bc-17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 12,38-42

Slovo na den: Vidět znamení.

Úterý 22. 7. - památka sv. Marie Magdalény

1. čt.: Pis 3,1-4a nebo 2 Kor 5,14-17
Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)

Ev.: Jan 20,1.11-18

Slovo na den: Přišla ještě za tmy a viděla.

Středa 23. 7. - svátek sv. Brigity

1. čt.: Gal 2,19-20

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 15,1-8

Slovo na den: Čistí, aby nesla ovoce ještě více.

Čtvrtek 24. 7. - nez. pam.

sv. Šarbela Machlúfa

1. čt.: Jer 2,1-3.7-8.12-13

Ž 36(35),6-7ab.8-9.10-11

Odp.: 10a (*U tebe, Bože, je pramen života.*)

Ev.: Mt 13,10-17

Slovo na den: Vám je dáno znát tajemství.

Pátek 25. 7. - svátek sv. Jakuba

1. čt.: 2 Kor 4,7-15

Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 5 (*Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.*)

Ev.: Mt 20,20-28

Slovo na den: Můžete pít kalich?

Sobota 26. 7. - památka

sv. Jáchyma a Anny

1. čt.: Jer 7,1-11

Ž 84(83),3.4.5-6a+8a.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)

Ev.: Mt 13,24-30

Slovo na den: Nasel na svém poli dobré semeno.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 26. 7. • 9. 8.

**KARDINÁL JOSEF BERAN • ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH
VELKÉHO VYHNANCE**

Bohumil Svoboda - Jaroslav V. Polc

Po nástupu komunistické diktatury v r. 1948 se stal pražský arcibiskup Josef Beran nejvýraznější osobností z těch, kdo se doma otevřeně postavili proti této totalitní moci. Známy publicista B. Svoboda s pomocí materiálu soustředěného zesnulým církevním historikem J. V. Polcem souvisle vylíčil život statečného českého kardinála od jeho mladosti až po činnost v roli pražského arcibiskupa a českého primase. Zvláštní pozornost věnuje jeho hrdinnému zápasu proti komunistické moci, který vyústil v mnohaletou internaci. V závěru předkládá obraz kardinálovy činnosti v římském exilu, kdy žil ve stálém duchovním spojení s vlastí a odkud se snažil alespoň na rozhlasových vlnách své věrné posilovat. Součástí textu jsou i dobové černobílé fotografie a jmenný rejstřík.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Váz., přebal, 280 stran, 298 Kč

**TÁBOR VOJNA VE SVĚTLE
VZPOMÍNEK BÝVALÝCH VĚZŇŮ**

František Bártík

V době komunistické diktatury byla po celém území Čech rozestata řada důlních podniků, kde se těžila uranová ruda pro výrobu atomových pum. Z řady důvodů byla zanedbána ochrana proti zhoubnému záření, proto režim k těžbě a zpracování rudy využíval práce vězňů, velmi často obětí tehdejších politických procesů.

Mladý historik F. Bártík zachytil ve své práci poměry vládnoucí v jednom z nejproslulejších pracovních táborů – v táboře Vojna na Příbramsku v období padesátých let. Na základě svědectví vězňů popisuje jak pracovní podmínky na dole, tak denní program vězňů a líčí nejděsivější místo celého zařízení – tzv. bunkr. Poskytuje tak ohromující svědectví o oné době i o osudech lidí v ní.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Brož., 192 stran, 228 Kč

**KRIZE KOMUNISTICKÉHO REŽIMU
V ČESKOSLOVENSKU V 50. LETECH 20. STOLETÍ**

Jiří Pernes

Studie se zaměřuje na počáteční období komunistické vlády v Československu v letech 1948–1957. Na základě archivního výzkumu dokazuje, že nový režim, který se v únoru 1948 dostal k moci, se velmi brzy poté dostal do hluboké krize ekonomické, sociální a politické. Od r. 1951 můžeme v životě společnosti sledovat stále silící prvky dysfunkčnosti. Krize vyvrcholila v r. 1953, ovšem v letech následujících se vedení KSČ podařilo situaci opět stabilizovat a konsensus mezi vládnoucími a ovládanými obnovit. To se projevilo zvláště v bouřlivém roce 1956, během něhož došlo k senzačním odhalením na XX. sjezdu KSSS a komunistické zřízení se otřásl o samotných základech v sousedním Maďarsku a Polsku.

*Centrum pro studium demokracie a kultury (CDK)
Brož., 158 x 232 mm, 200 stran + 16 stran černobílé
obrazové přílohy, 245 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugarje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.